

MC
110.434

RAKÉTA

3.

Dr. Anders

**A
szerelmes
doktor**

FEJEZETEK EGY ORVOS ÉLETÉBŐL

MC 110.434

1990

Alexa Alexandra

A szerelmes doktornő

– Vizontlátásra, Schneiderné – búcsúzott dr. Robert Anders a betegtől. Kikísérte az ajtóig, aztán a mosdóhoz lépett, hogy kezet mosson.

– Mára végeztünk, doktor úr – szólt be az ajtón Ulla Bertram, az asszisztensnője. – Végre egyszer pontosan végzünk szerdán délelőtt.

– El se hiszem – válaszolta Anders doktor a kezét törölgetve. – Írja fel, legyen szíves, Schneiderné kartonjára, hogy négyhétenként ellenőrizni kell a vizeletét.

Ulla azonnal Anders doktor íróasztalához ment, hogy elintézzé a dolgot. Összeszedte a nagy csomó kezelőlapot, és éppen indult volna az előszoba felé, mikor megcsörrent a telefon.

Anders doktor gyors pillantást váltott az asszisztensnőjével.

– Korán örültünk, doktor úr – mondta Ulla a telefonhoz lépve.

– Dr. Anders rendelője – szólt bele a

kagylóba. – Jó napot, von Thüngen asszony. Igen, a doktor úr itt van, rögtön adom.

Átkapcsolt a másik készülékre, megvárta, míg Anders doktor felveszi a kagylót, majd behúzva maga mögött az ajtót kiment, és hozzálátott a kezelőlapok rendbe rakásához.

– Na, a ma délutáni fürdésből se lesz semmi a Mondseenál, Ulla – szólt ki Anders doktor, mikor befejezte a beszélgetést. – Von Thüngen asszony hívat. Súlyos klimaxos panaszai vannak. Keresse elő azt a hormontablettát! Olvastam róla valamelyik szaklapban, nagyon ajánlják. Állítólag még makacs panaszoknál is használ.

Ulla szó nélkül a gyógyszerszekrényhez lépett, és kikereste a megfelelő tablettákat. Magában azt gondolta, von Thüngen asszonymak túl sok az ideje. A legapróbb bajait is eltúlozza, a bolhából elefántot csinál.

Betette a gyógyszerzt Anders doktor orvosi táskájába.

– Egész biztosan használni fog von Thüngen asszonymnak, doktor úr. Utána meg talán még a fürdésre is marad ideje. Viszlát holnap, doktor úr.

– Viszlát, Ulla.

Anders doktor kezét szorított az asszisztensnőjével, aztán felment a lakásába.

A két tacsó várakozásteljesen üldögélt az ajtó mögött, s most viharos örömmel vetették rá magukat.

Robert Anders megsimogatta a két kiskutyát.

– Már megjött a doktor úr? – jelent meg Mansfeldné a konyhaajtóban. – Kész csoda. Még fél egy sincs.

– Úgy látszik, Bergesfeldenben mindenki egészséges – válaszolt Anders doktor. – De az is lehet, hogy a betegek tiszteletben tartják a szabadnapomat. Mi ez az illat?

– Tyúkhúsleves grízgaluskával, sertésszelet tejfölös gombamártással, rizs és fejes saláta. Desszertnek darafelfűjt és áfonya.

– Ígéretesen hangzik. Máris remegnek a gyomoridegeim – tréfálkozott Anders doktor.

– Máris ehetünk, doktor úr, kint teríttem.

Robert Anders kilépett a teraszra, és lenézett a virágba borult kertre. Illatoztak a rózsák, és már a flox is bontogatta bimbóit.

Jóízűen megebédelt, és közben szó-

rakozottan hallgatta Mansfeldné fecsegését a szomszédság pletykáiról.

Kicsit kifekszem a nyugágyba, Mansfeldné. Ha elaludnék, ébresszen fel háromkor. Thüngenauba kell menem, von Thüngen asszony hívatott.

– Rendben van, doktor úr. Addigra megfőzöm a kávé.

Robert Anders lement a kertbe. Megszemlélte a glicíniát, amelyet ő maga ültetett néhány évvel ezelőtt. Tele volt virágokkal, s a levelek sötétzöldjében szépen mutattak a halványlila virágfürtök.

A sarokba húzta a nyugágyat, a fa alá, elrendezte a tarka párnákat, és kényelmesen elhelyezkedett.

Nem sokkal később mélyen aludt. Olyan hangosan horkolt, hogy még Mansfeldné is meghallotta fent a konyhában.

★

Az autóduda hangja belehasított a déli csendbe, amikor Hanno von Thüngen bekanyarodott az udvarház elé a menyasszonyával, dr. Manuela Groneberggel.

Manuela először járt itt. Csodálattal bámulta meg a kerek virágágyást a ház előtt, közepén a szökőkúttal.

Kétoldalt fenyők fogták közre a kastélyt. Hosszan elnyúló, egyemeletes épület volt, nagy franciaablakkal.

Bár Hanno igencsak nagy zajt csapott, senki nem mutatkozott, csak az egyik ablakon lebbent meg a függöny.

– Gyere, Manny – hívta Hanno.

Manuela keze után nyúlt, és megszorította. Kicsit kínos érzése volt, ha arra gondolt, hogy rövidesen be kell mutatassa Manuelát mint a menyasszonyát Elke von Tann-nak.

De hát Elke okos kislány. Biztosan már rég rájött, hogy a kettőjük gyengéd kis románcának semmi jövője sincs.

Már éppen a sárgaréz kilincs után nyúlt, mikor az ajtó kitárult.

Szemben állt vele a lány, akire éppen gondolt. Elke már-már ellenséges pillantást vetett Manuelára, de aztán gyorsan lesütötte a szemét.

– Helló, Hanno – szólalt meg végre.
– Hallottam a dudálást. Miért nem írtad meg, hogy jössz? Édesanyád nem érzi jól magát, édesapád pedig nincs itthon.

Kezét nyújtotta a fiú felé, aztán kérdő pillantást vetett Manuelára.

– Ez Elke von Tann, Manny – mutatta be Hanno. – Már meséltem róla. Ez pedig dr. Manuela Groneberg, Elke. Ahogy mondani szokták, titokban eljegyeztük egymást néhány nappal ezelőtt. Szeretném utólag itthon Thüngenában megtartani az ünnepélyes eljegyzést.

Elke arcából minden vér kiszaladt. Torkában dobogott a szíve, és mosolya fájdalmasan eltorzult.

Manuela Groneberg barátságosan kezét nyújtott.

– Hanno már sokat mesélt magáról, von Tann kisasszony. Maga a házitündér Thüngenában.

– Kétélű bók – válaszolta Elke hü-

vösen. – Örülök, hogy megismerhetem, doktornő. De miért nem megyünk be? – tette hozzá, miután kezét fogott Manuelával.

Beléptek az ónémet bútorokkal kényelmesen berendezett hallba. A vörös téglás padlót hatalmas perzsaszőnyeg borította, a nyitott kandalló fölött Hanno édesanyjának életnagyságú képe függött.

Manuela jól megnézte magának a képet. Elena von Thüngen nagyon szép nő volt, de a pillantása hideg, a szája szögletében pedig a kemény vonás hatalomvágyról tanúskodott.

Manuela tudta, hogy Hanno édesanyja született Reichenbach hercegnő. Tiszta szívből remélte, hogy nem ragaszkodik túlságosan az etiketthez, különben aligha lesznek jóban egymással.

– Manny a vörös szobát kapja, Elke. Vezesd fel, légy szíves. Mellesleg örülnék, ha a keresztneveteken szólítanátok egymást. Ez az önözés olyan merev, és manapság már ki is ment a divatból.

Manuela ösztönös mozdulattal nyújtott kezét Elkének.

– Én benne vagyok. De nagyon kérelek, ne szólíts Mannynak. Nagyon utálok, ha így becéznek, de Hannót képtelen vagyok meggyőzni róla, hogy a Manuela sokkal szebb.

– Rendben – válaszolta Elke. – Biztosan jól érzed majd magad Thüngenában.

– Nem szándékozom sokáig maradni, Elke. Helyettesítést vállaltam

Bergesfeldenben az Erdei Klinikán. A munkám nélkül csak fél ember vagyok. Nekem a foglalkozásom nem munka, hanem igazán hivatás. Szükségem van...

– ... mindenekelőtt Hannóra – vágott a szavába a fiú. – Dehogyan fog az Erdei Klinikán dolgozni, Elke. Azt ő csak hiszi. Különben is, anya magánkívül lenne, ha megtenné.

– Nem értem, mi köze az édesanyádnak az én szakmai elképzeléseimhez, Hanno. Megígértem Hansen doktornak, és be is tartom a szavam.

– Drága báránykám – nevetett Hanno –, mindjárt meglátod, hogy a mi családjunkban anya a főnök. Mindenki engedelmessé válik a parancsainak, még apa is.

Manuela hevesen tiltakozni akart, de aztán meggondolta magát. Egy biztos: ő aztán nem fogja alávetni magát von Thüngen asszony parancsainak.

Elkére esett a pillantása, aki önfeledten bámulta Hannót. – Te jó Isten – gondolta magában. – Úgy látszik, itt minden bonyolultabb, mint hittem.

Elindult Elke mögött a hall végében felfelé vezető lépcsőn, amelyet finoman cizellált, aranyozott korlát szegélyezett.

Végigmentek egy hosszú folyosón, amelyet kétoldalt az ősök megfeketedett képei díszítettek.

– Állandóan itt laksz, Elke? – kérdezte Manuela.

– Igen – válaszolta a lány. – A szü-

leim korán meghaltak. Az édesanyám Elena néni ifjúkori barátnője volt; és ő magával hozott Thüngenauba. Mióta felnőttem, igyekszem hasznosítani magam mint a birtok adminisztrátora. Christian bácsinak nem sok ideje marad a birtokra, teljesen leköti a papírgyár irányítása.

– Miért nem vállalt át valamit Hanno is a munkából?

– Te is tudod, hogy Hanno minden ambíciója kimerül a sportban. Amíg a teniszben sikeres lesz, biztosan nem ássa el magát itt Thüngenauban.

Elke megállt egy magas, kétszárnyú fehér ajtó előtt, kinyitotta, és előrengette Manuelát.

A vörös szoba valóban kiérdemelte a nevét. A falakat sötétvörös tapéta fedte, a padlón a vörös, a piros és a rózsaszín minden árnyalatában pompázó Aubusson-szőnyeg, a hatalmas ablakokon a tapétánál egy árnyalattal világosabb függönyök, a mennyezetes ágy függönyei és takarói is fényes vörös selyemből készültek.

Manuela önkéntelenül megborzongott. Egyáltalán nem találta szépnek a szobát, még a gyönyörű antik bútorok sem vidították fel a sötét hangulatot.

De hát hamar elmúlik az a néhány nap, amit itt kell töltenie.

– Köszönöm, Elke. A bőröndömet ugye majd felhozza valaki?

– Majd az inas gondoskodik róla – válaszolt Elke. – És itt a fürdőszoba – nyitott ki egy keskeny tapétaajtót.

Manuela megkönnyebbült sóhajjal állapította meg, hogy a fürdőszoba színei kellemesen világosak.

– Ha akarod, megvárlak lent a hallban, Manuela. Teáig még rengeteg időnk van, egy kicsit körülnézhetnénk.

Manuela ugyan úgy gondolta, inkább Hanno feladata lenne, hogy megmutassa neki a birtokot, de azért bólintott:

– Szívesen, Elke. Csak egy kicsit megmosakszom. Fél óra múlva lent vagyok.

Kopogtak az ajtón. Friedrich, az inas hozta a bőröndöt és Manuela utazótáskáját.

Mikor egyedül maradt, Manuela az ablakhoz lépett. Hatalmas gyepre látott, a végén kezdődött a park, mögötte pedig a Fekete-erdő hegyei tornyosultak.

Nemsokára visszafordult, és nekilátott a kicsomagolásnak.

Négy héttel ezelőtt ismerkedett meg Hanno von Thüngennel Baden-Badenben, egy teniszverseny után, ahol a fiú győzött. A banketten mutatták be őket egymásnak.

A magas, szőke Hanno első pillantásra megdobogtatta a szívét. Egész este egymással táncoltak, flörtöltek és pezsgőt ittak. Utána naponta találkoztak. Mikor végzett a munkájával a szülészeti klinikán, már várta lent Hanno.

Csodálatos hetek voltak. Kapcsolatuk egyre szorosabbá vált, és amikor Hanno feltette a kérdést, akar-e a fele-

sége lenni, Manuela habozás nélkül igent mondott.

Most fordult elő vele először, hogy elgondolkozott, vajon helyesen döntött-e. Szereti Hannót, hát persze hogy szereti. De tényleg összeillenek egy egész életre?

– Micsoda butaságok jutnak az eszembe – riadt fel. – Mikor annyira szeretem Hannót!

Önmagával elégedetlenül indult a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzon, aztán felöltözött. Halványsárga selyemruhát választott, amely szépen illett sötétszőke hajához.

Amikor belépett a hallba, Elkét egyedül találta.

– Hanno üdvözetét küldi, fel kellett hívja az édesapját – számolt be Elke.

– Köszönöm, Elke. Ha akarod, most egy kicsit körbejárhatunk.

Az egész házat csupa értékes holmival rendezték be, Manuela mégis túl pompásnak, túl hivalkodónak látta. Nem érzett benne semmi melegséget, s ez alól csak a ház urának szobája volt kivétel.

Éppen visszaértek a hallba, mikor meghallották egy közeledő autó motorzúgását.

– Biztosan Anders doktor – vélekedett Elke. – Elena néni nem érzi jól magát, és megkérte, hogy jöjjön el.

– Jó napot, von Tann kisasszony – köszönt dr. Robert Anders barátságosan. – Remélem, nem jöttem túl korán.

– Ugyan dehogy, doktor úr. Mind-

járt megnézem, felmehet-e már Elena nénihez.

Bemutatta egymásnak Anders doktort és Manuelát, aztán elnézést kért és kisértetett.

– Groneberg – ismételte meg a nevet Robert Anders. – Ismerős a név. Találkoztunk már valahol?

Manuela mosolygott:

– Nem, kolléga úr. Biztosan Hansen doktortól hallotta, merthogy rövidesen kollégák leszünk.

– Hát persze! A nőgyógyászati osztályon fog dolgozni.

– Úgy van, kolléga úr. Eddig a baden-badeni klinikán dolgoztam, de nem akartam meghosszabbítani a szerződésemet, mert úgyis át kell majd vegyem a nagybátyám körorvosi praxisát. Ezért vállaltam el egy időre a helyettesítést, amíg valaki szabadságon lesz.

– Hogy fogja tudni összeegyeztetni a házasságot a vidéki körorvosi munkával? Von Thüngen úr sokat utazgat a nagyvilágban.

– Éppen azért lesz egyszerű – válaszolt Manuela, pedig a lelke mélyén nem is volt olyan biztos benne. Mindazok után, amiket Hanno ma mondott, nehéz lesz meggyőznie, hogy folytatni akarja a munkáját.

Anders doktornak is megvolt a maga elképzelése a dologról. Jól ismerte a Thüngen családot, és úgy érezte, a barátságos és közvetlen Manuela Groneberg sehogy sem illik bele.

Végül is a szerelem csodákra képes, miért ne lenne itt is?

– Akkor gyakran fogunk találkozni, kollegina. Szerződéses alapon van néhány ágyam az Erdei Klinikán.

Elke jött lefelé a lépcsőn, s ezzel a társalgás félbeszakadt.

– Von Thüngen asszony várja, doktor úr.

Fel akarta kísérni, de az orvos elhárította:

– Köszönöm, von Tann-kisasszony, kiismerem magam, egyedül is odatalálok.

– Von Thüngen asszony beteg? – érdeklődött Manuela, mikor az orvos eltűnt a szemük elől.

– Nem kifejezetten. Inkább klimaxos panaszai vannak – mesélt Elke. – Nagyon kellemetlen.

Manuelának feltűnt, hogy Elke időnként sípolva lélegzik és nehezen kap levegőt. Biztosan egy elhanyagolt légszűrőt – gondolta magában.

– Néha tényleg komoly panaszokat okoz a nőknek. De ma már sokat lehet tenni ellene. Anders doktor biztosan ad neki valami hormonkészítményt.

– Gondolom. Elena néni ezzel kapcsolatban meglehetősen zárkózott. Soha nem beszél a bajairól. De Anders doktornak mindig sikerül felvidítania. Csodálatos orvos.

– Nagyon rokonszenves – helyeselt Manuela.

– Ki az, aki nagyon rokonszenves? – lépett be a hallba Hanno. – Mihelyt két

nő összekerül, azonnal a többi nőről beszélnek.

– Anders doktorról beszéltünk – világosította fel Elke. – Fenn van édesanyádnál, és itt marad teára.

– Te jó Isten! Nagyon kedvelem, de tartok tőle, hogy csak lovat ad Manny alá, már ami a klinikát illeti.

– Fölösleges lovat adnia alám. Aláírtam a szerződést Hansen doktornak, és be is tartom – válaszolt Manuela.

Az inas telefonhoz hívta Elkét, így aztán a beszélgetés abbamaradt.

– Csodálatosan nézel ki, Manny – Hanno szerelmes pillantást vetett Manuelára. A lány keze után nyúlt, és megcsókolta.

– Alig várom, drágám, mit szól hozzád a mama. Ma apa is egy kicsit korábban jön haza, hogy minél hamarabb megismerhessen.

– Köszönöm, Hanno. – Manuela belesimította az arcát a fiú tenyerébe. – Sose mondtad, milyen csodálatos itt nálatok! Egyáltalán, beleegyezik majd az édesanyád, hogy egy vagyontalan orvosnőt vegyél feleségül?

– Mama a tenyeremből eszik – fecsegett Hanno gondtalanul. – Szereti, ha megadják neki a kellő tiszteletet. Nagyon régi családból származik, és hozzá van szokva. Próbálj meg egy kicsit alkalmazkodni.

Manuela már nem válaszolhatott, mert a lépcső tetején az orvos kíséretében megjelent Elena von Thüngen.

Hanno azonnal felpattant, és Manuela is felállt.

– Édes kisfiam – szólalt meg színpadiasan Elena, s mindkét karjával átölelte, kétoldalt megcsókolta a fiát.

– Boldog vagyok, mama, hogy néhány napra itt lehetek. És még boldogabb, hogy bemutathatom neked Manuelát. Dr. Manuela Groneberg. Megírtam neked, hogy szeretem, és feleségül fogom venni.

Elena von Thüngen eleresztette a fiát, és hideg kék szemével lenéző pillantást vetett Manuelára, mielőtt oda nyújtotta volna az ujja hegyét.

– Jó napot, asszonyom – Manuelának kiszáradt a szája, és kellemetlen érzése támadt. Megfogta a felé nyújtott kezét.

– Isten hozta Thüngenauban. Okvetlenül meg kell majd ismerkednünk, kedvesem – csevegett könnyedén von Thüngen asszony. – Jöjjön csak, kedves doktor, menjünk teázni.

Manuela gyors pillantást vetett Hannóra. A szíve hevesen vert, és úgy érezte, még soha életében nem bántak vele olyan megalázóan, mint Hanno anyja.

– Majd ha megismered, nem fogod föl ilyen tragikusan a modorát – súgta Hanno. – Nagyon tartja a három lépés távolságot. Rajzolt maga köré egy láthatatlan kört, és eltart egy ideig, amíg hajlandó kilépni belőle. – Egyik karját Manuela válla köré fonta, és megszorította.

Manuela nyelt egyet, és igyekezett uralkodni magán.

Mire beléptek a biedermeier szalon-

ba, ahol teához terítettek, némileg már összeszedte magát.

Anders doktor sejtette, mi játszódhat le Manuela fejében. Neki is eltartott egy ideig, amíg hozzászókkott von Thüngen asszony hűvös modorához.

– Biztosan jól érzi majd magát az Erdei Klinikán, Groneberg kisasszony – szólalt meg. – Olyanok vagyunk ott, mint egy nagy család. Emellett a kórház teljesen modern, a berendezés is méltó lehetne egy nagyvárosi kórházhoz.

Elke kitöltötte a teát, és most a szendvicses tálat kínálta körbe.

Manuela hálásan kapott az orvos által felkínált témán.

– Ez tényleg érdekes, Anders úr. Pont a kisebb kórházakban fontos, hogy súlyosabb eseteket is el tudjanak látni. Néha nincs annyi idő, hogy a beteget beszállítsák egy szakklinikára. Annál fontosabb, hogy a helyszínen is megfelelően el tudják látni.

Elena von Thüngen arca fájdalmasan eltorzult. Parancsoló pillantást vetett Hannóra.

– Manny, kérlek – fordult az a menyasszonyához. – Mama gyűlöli az ilyen beszélgetéseket. Beszéljünk talán valami másról.

Manuela elkapta Elena pillantását, amelyből megérthette, hogy itt a fiatalabb nőnek kell alkalmazkodnia. Ő, Hanno anyja dönti el, mi történjék ebben a házban és miről beszéljenek.

– Holnap talán találkozunk, Anders

úr. Meglátogatom Hansen doktort – fordult mégis a kollégájához. – Akkor majd bővebben beszélgethetünk.

– Boldogan, Groneberg kisasszony – válaszolta Anders doktor.

A beszélgetés ezután már csak Hanno győzelmeiről és a legutóbbi teniszeversenyéről folyt.

Manuela arra gondolt, akkor szeretett bele Hannóba. Máradt még egyáltalán valami abból a mindent elsöprő szenvedélyből? Eddig még soha nem tűnt föl neki, milyen hiú is Hanno.

Mikor Anders doktor búcsúzkodni kezdett, Manuela is felállt.

– Kikísérem, doktor úr. Jó lenne, ha elmagyarázná, hogy jutok el Bergesfeldenbe. Először járok ezen a vidéken.

Elena Manuela után nézett. Mikor becsukódott az ajtó a lány és Anders doktor mögött, Hannóhoz fordult:

– Csak nem gondoltad komolyan, hogy feleségül veszed ezt a nőt, Hanno? Egyáltalán nem illik se hozzád, se hozzánk.

– De mama! – tiltakozott Hanno riadtan. – Nem is ismered. És különben is felnőtt ember vagyok, és szeretem – tette még hozzá.

– Szerelem – ismételte meg Elena von Thüngen ajkát biggyesztve. – Az ember csak évek múlva tudja meg, szeret-e egyáltalán valakit. Minden más legfeljebb csak szenvedély. Belebömbölsz egy csinos kis arcocskába vagy egy szép testbe. Azt mindenesetre semmiképp sem akarom, hogy az Erdei

Klinikán dolgozzon. Mindenki kinevetne bennünket, és az emberek rajtunk köszörülnék a nyelvüket.

– Ezt inkább Manuelának mondd, drága mama – vágott vissza Hanno kicsit mérgesen. – Nekem éppen az tetszik benne, hogy nem hagy másokat belebeszélni a dolgaiba, hanem ő maga dönt. Most pedig bocsáss meg, kérlek. Megígértem papának, hogy érte megyek a gyárba.

Ezzel kivonult a szobából, magára hagyva duzzogó anyját.

– Mit szólsz ehhez, Elke? – panaszkodott az. – Máris meglátszik ennek a nőnek a befolyása. Még soha életében nem beszélt így velem.

– Azt hiszem, rosszul látod a dolgot, Elena néni. Magától értetődik, hogy Hanno az édesapja elé akar menni. Olyan régen nem volt itthon!

Manuela jött vissza. Kint már találkozott Hannóval.

– Légy szíves, hozz egy sherryt, Elke – szólalt meg Elena von Thüngen. – Aztán szólhatsz Friedrichnek, hogy szedje le az asztalt. Neked is biztos van még dolgod az irodában.

Felállt, és Manuela kíséretében átvonult a biedermeier szalonnal szomszédos hatalmas nappaliba.

– Üljön ide mellém, kedvesem. Iszik egy sherryt?

– Nem, köszönöm. Alig iszom alkoholt.

– Ahogy gondolja – hangzott a kissé éles válasz. – Tulajdonképpen szakorvos?

Aha – gondolta magában Manuela. – Most kezdődik a vizsgáztatás.

– Nőgyógyász és aneszteziológus vagyok, asszonyom – válaszolta. – Diploma után szakosodtam. A nagybátyám akarta így. Körorvos, és ha nyugdíjba vonul, én fogom átvenni a praxisát.

– Körorvos... átveszi a praxist... Azt hittem, feleségül akar menni Hannóhoz. – Elena nagyot kortyolt a pohárából.

– A kettő nem zárja ki egymást. Forstalb, az a gyönyörű kis falu, ahol a nagybátyám háza van, véletlenül éppen Thüngenau közelében fekszik. Kocsival csak negyven perc. Hanno meg amúgy is csak most kezdi a nemzetközi pályafutását, folyton úton lesz. Én meg nem vagyok alkalmas rá, hogy otthon malmozzak és egyfolytában rá várjak. De úgysem házasodunk össze egyhamar, még nem is ismerjük egymást eléggé.

Ez már tetszett Elena von Thüngennek. Úgy látszik, az öntudatos fiatal orvosnőnek nem Hanno pénzére fáj a foga.

– Bölcs hozzáállás. Biztosan nem fogja megtagadni tőlem az egyetlen kérésemet, kedvesem. Hagyja ezt a helyettesítést az Erdei Klinikán! Elviselhetetlen számomra a gondolat, hogy minden jöttmentnek dolgozzon.

Manuela zavartan nézett vissza:

– A beteg, az beteg, teljesen mindegy, hogy szegény vagy gazdag. Legalábbis nekem. Sőt! A szegények még hálásabbak is, mint a gazdagok; min-

denért, amit értük tesz az ember, kedvességgel fizetnek. A gazdagok pedig azt hiszik, a pénzükért minden jár nekik, még a lehetetlen is.

– Sajátságos álláspont, kedvesem. Hanno ismeri a nézeteit?

– Lehet, nem is tudom. Eddig még nemigen volt alkalmunk ilyesmiről beszélni. Természetesen állom a szavam, ahhoz tartom magam, amit megígértem Hansen doktornak. Már megmondtam.

★

– Tényleg azt akarod, hogy ne vigyelek el, Manny?

Hanno és Manuela a ház előtt állt.

– Kérlek, próbálj meg megérteni, Hanno! Csak idegesítene, ha tudnám, hogy kint vársz rám. Foglalkozz inkább édesanyáddal. Biztos örülne.

– Nem szereted anyát?

– Még csak néhány órája ismerem, Hanno – tért ki a válasz elől Manuela. – Én mindig nagyon önálló voltam. Te is tudod, a szüleim korán meghaltak, mindig meg kellett álljak a magam lábán. Édesanyádat meg születésétől fogva óvták és dédelgették. Talán csak ennyi a különbség kettőnk között, és egyikünk sem tehet róla. Senki nem várhatja el tőlem, hogy egyszerre a védtelen nőt kezdjem játszani.

– Jaj, Manny, minden olyan egyszerű és olyan csodálatos volt, amíg csak mi ketten voltunk Baden-Badenben. A papa egyébként teljesen odavan tőled.

Manuela elmosolyodott. Az első pillantásra rokonszenvesek voltak egymásnak. Christian von Thüngenből sugárzott a nyugalom és a megbízhatóság, mindenben ellentéte volt a feleségének.

– Én is elbűvölőnek találok az édesapádat. Őszintén szólva nem is értem, miért szaladgálsz a fehér labda után, mikor itt bőven lenne igazi feladatod.

– Nekem pedig jobban tetszik a tenisz – magyarázta Hanno. – A tenisztehetség különben is öröklődik a családban. A nagybátyám, Reichenbach herceg, anya bátyja is híres játékos volt, még Wimbledonban is többször nyert.

Manuela most értette meg a dolgot. Hanno anyja akarta, hogy a fia a teniszszel jegyezze el magát, ő pedig viaszbáb volt az anyja kezében, és boldogan engedelmeskedett.

Mintha valamit gyengült volna az, amit Hanno iránt érzett, kis szájalom is vegyült bele.

– Most már tényleg indulnom kell, Hanno. Nagyon rossz benyomást kelt, ha az ember mindjárt az első alkalommal elkésik. Majd megebédelek Bergesfeldenben, hogy ne borítsam fel a napirendeteket.

Éppen be akart szállni Hanno kocsiába, mikor Elke sietett ki a házból.

– Vigyél magaddal, Manuela! Be kell vásároljak egy-két dolgot Elena néninek.

– Kicsit hirtelen jut az eszetekbe –
vetette közben Hanno.

– Ismered az édesanyádat. Eszébe
jutott, hogy azt mondta a varrónőnek,
ma hozza el a megrendelt blúzokat, de
még mindig nem érzi jól magát, azért
kért meg, hogy hozzam el helyette.
Manuela úgymint Bergesfeldenbe megy,
egyszerű a dolog.

– Szállj be, Elke! – Manuela el-
helyezkedett a kormány mögött. In-
tett Hannónak, és beindította a mo-
tort.

A thüngen–bergesfeldeni úton nagy
volt a forgalom, Manuelának nagyon
oda kellett figyelnie. Nem tudott be-
szélni is.

Csak akkor váltottak néhány szót,
mikor megérkeztek az Erdei Klini-
ka elé, és Manuela rájött, hogy van
még néhány perce a megbeszélés idő-
pontig.

– Miben maradjunk, Elke? Nem tu-
dom, meddig maradok.

– Legjobb lesz, ha idejövök, és meg-
várlak a hallban – javasolta Elke. – Egy
csomó elintéznivalóm van, biztosan el-
tart néhány óráig.

– Vidd el inkább a kocsit, Elke! Jó
lesz úgy, ha itt találkozunk. Mondd
meg a portán a nővérnek, hogy engem
keresel, majd felszól értem.

Manuelának megint feltűnt Elke sí-
poló légzése. El is határozta, hogy majd
utána néz a dolognak.

Kézfogással búcsúztak, aztán Manu-
ela kiszállt a kocsiból.

Sejtelve sem volt, hogy az egyik
ablak mögül valaki figyel.

Önkéntelenül felnézett, és alaposan
megnézte magának a kórházat.

★

Stefan Melander doktor gyorsan hátra-
lépett az ablaktól.

Egy pillanatra azt hitte, Hellát látja.
Ugyanaz a haj, ugyanaz a fejtartás . . .

Ki lehet ez a hölgy? Beteg? Látó-
gató?

A hangszóró riasztotta fel gondola-
taiból: – Melander doktor urat kérik a
betegfelvételre. Melander doktor urat
kérik a betegfelvételre.

Az orvos kisietett a szobából. Magas
volt, kissé görnyedten járt, sötétbarna
haját rövidre vágatta, barna szemében
szinte mindig valami fájdalmas kifeje-
zés bujkált, amely azonnal eltűnt, mi-
helyt beteggel állt szemben.

Mielőtt belépett volna a betegfelvé-
telre, futva végigpillantott az előcsar-
nokon, de a nőt, aki az előbb annyira
felkeltette az érdeklődését, sehol nem
látta.

Két betegszállító éppen most fekte-
tett fel egy férfit a szoba közepén álló
vizsgálóasztalra.

Arcát vér borította, érthetetlen sza-
vakat motyogott, keze tétován meg-
megrebbent.

– Mi történt vele? – érdeklődött Me-
lander doktor.

– Nekiesett az utcán egy vaskerí-
tésnek. Járókelők hívtak ki bennün-

ket. Azonnal idehoztuk. Biztosan részeg – válaszolta az egyik betegszállító.

– Készítsen elő kötést, nővér – fordult Melander doktor a várakozva ott álló asszisztensnőhöz.

A férfi rettenetesen nézett ki. Egész arcára és hajára alvadt vér tapadt.

Melander doktor óvatosan kezdte tisztogatni a sérült arcát és haját.

Mikor sikerült megtisztítania a bőrt a rászáradt vértől, végre meglátta a homloksebet, amelyből még mindig szivárgott egy vékony vércsík.

A nővér készenlétben tartotta a kötészert.

Melander doktor bekötözte a sebet.

– Le kell vetkőztessük, nővér. Hátha van nála valamilyen igazolvány.

Az orvos figyelmesen nézte a sérültet, miközben a nővér lefejtette róla a zakóját. Láta, hogy a kötés gyorsan átvérzik.

– Lehet, hogy esés közben ütőeret sértett meg – gondolkodott hangosan. – Hagyja ezt most, előbb a sebet kell lezárnom.

Gyorsan megmosta a kezét, és gumi-kesztyűt húzott.

– Lekötjük az artériát, aztán összevarrom a sebet. Ilyen erős vérzés mellett nem kell fertőzéstől tartanunk. A vér kimossa a baktériumokat.

– Elaltassuk?

Melander doktor megrázta a fejét:

– Fölösleges. Ebben az állapotban észre se fogja venni ezt a kis műtétet.

A műtősnővér leemelt egy fém-

dobozt az egyik állványról, és kinyitotta. Steril kendővel takart le egy kerekeken guruló asztalt, arra készítette elő mindazokat a műszereket, amelyekre Melander doktornak szüksége lehet.

Az orvos egy apró kampóval gyorsan kitágította a seb száját, majd benyomta a sebbe az érfogót, és összekatintotta. A vérzés abban a pillanatban elállt.

Melander doktor elégedetten bólintott.

– ... eddig megvagyunk. Most elvarrjuk.

A nővér odanyújtotta a fonalat.

Melander doktor csomót kötött rá a csipesz szájánál, meghúzta, leemelte a csipeszt, és még egyszer szorosabbra húzta a csomót, aztán még egy második és harmadik csomót kötött alája. Ollóval levágta a kiálló végeket.

– Elállt a vérzés.

Figyelmesen nézegette a sebet.

– Nem csúnya a seb széle. Egy-két varrat elég lesz.

A nővér odanyújtott egy befűzött tűt, és Melander doktor apró öltésekkel varrni kezdett.

– Kész – szólalt meg, mikor a második öltéssel is elkészült. – Bevitethetjük a beteget a szobájába. Talált valamit a zakójában? Ja persze, még nem volt ideje keresni.

Várt. Egyszer csak megcsapta a beteg szájából áradó furcsa szag. Nem alkohol, valami más, inkább gyümölcsre emlékeztette.

Hypoglykémias sokk – gondolta magában.

– Itt vannak a papírjai, doktor úr. Meg egy cukorbeteg-igazolvány – szólalt meg a nővér.

– Azonnal szőlőcukrot kell befecskendezni, hogy kikerüljön a sokkos állapotból. Hozzon gyorsan két ampullával a gyógyszertárból!

A nővér elszaladt a kórházi gyógyszerháza, és pillanatok múlva már jött is vissza.

Melander doktor a vékony gumicső után nyúlt, és kezdte kitapogatni a férfi vénáját a könyökhajlatban. A nővér közben felszívta egy fecskendőbe az ampulla tartalmát.

Melander doktor beszúrta a fecskendőt, és miközben lassan beadagolta a tartalmát, figyelmesen vizsgálta a beteg arcát.

A férfi szemhéja megremeg, aztán kinyitotta a szemét. Megpróbált felülni.

Melander doktor gyengéden visszanyomta:

– Maradjon csak nyugodtan fekve.

– Mi történt velem?

– Az eddig artikulálatlan hang most újra biztosan csengett.

– Elájultam. Beadtam magamnak az inzulint, persze, de megfélemeztem a szénhidrátról. Miért van kötés a fejem? – keze a kötetést tapogatta.

Melander doktor közben a fecskendő egész tartalmát beadta, és most kihúzta a tűt.

– Csúnyán elesett. Még szerencséje

volt, hogy a klinika közelében történt. Értesítettek bennünket, és azonnal tudtunk segíteni.

– Nagyon köszönöm, doktor úr. Akkor most már hazamehetek?

– Jobb, ha még nem – válaszolt Melander doktor. – Legalább egy napig itt kell tartanunk. Természetesen értesítjük a családját.

Kiadta az utasításokat a nővérnek.

– Később majd még megnézem – búcsúzott a betegtől. – Lehet, hogy még egy injekcióra lesz szüksége.

Bólintott a férfi felé, aztán kisietett a betegfelvételi rendelőből.

*

Dr. Herbert Hansen, az Erdei Klinika nőgyógyászati osztályának vezetője barátságos kéznyújtással közeledett Manuela Groneberg felé.

– Isten hozta, kollegina – köszöntötte mosolyogva. – Nagyon örülök, hogy itt van. Foglaljon helyet! Később majd mindent megmutatok.

Kezet szorítottak, aztán mindketten leültek.

– Nagyon otthonos kórház, már amennyire egy kórház egyáltalán otthonos lehet – kezdte Manuela a beszélgetést. – Nagyon jól felszerelt intézmény ahhoz képest, hogy Bergesfeldenben van. Az ilyen kisvárosokban általában csak sokkal kisebb klinikák vannak.

– Haladunk a korról, és szerencsére sikerült néhány egészen kiváló orvost megnyernünk. Majd megismerkedik a

kollégákkal. Kár, hogy csak ideiglenesen akar nálunk dolgozni.

– Talán hosszabb ideig is maradhatok. A nagybátyám, akinek a körorvosi praxisát egyszer majd át fogom venni, hál' Istennek egészséges, és jól tartja magát. Egyelőre aligha akar visszavonulni.

– Groneberg doktor Forstalbban? – kérdezte Hansen doktor. – Csodálatos, hányféle szakorvosi képesítése van. Komoly konkurencia a klinikánknak a forstalbi minikórházával – tréfálkozott.

– A miniklinika története nagyon messzire nyúlik vissza. A nagybátyám Forstalbban nőtt fel, a szüleinek tanyájuk volt ott. Az édesanyja perforált vakbélgyulladásban halt meg azért, mert a falusi orvos nem tudta megoperálni, a legközelebbi kórház pedig túl messze volt. Ez az egész mélyen megrázta Heinrich bácsit. Tizenhét éves volt, és már akkor eldöntötte, hogy orvos lesz. Elhatározta, hogy Forstalbban lesz körorvos. Mikor befejezte a sebészeti gyakorlatát, ennek megfelelően építette át a szülei tanyáját. Így született meg a mai doktortanya. Évek óta igazán áldásos munkát végez Forstalbban meg a környékbeli kis falvakban.

– Érdekes – szólalt meg Hansen doktor figyelmes hallgatás után. – Ez a munka egész embert követel. Nem lesz túl sok egy nőnek?

Manuela kicsit megvonta a vállát:

– Ezen majd ráérek akkor gondol-

kozni, ha már benne leszek. Azon azért már eltűnődtem, hogy talán egy kollégával kellene társuljak, lehetőleg egy belgyógyász-sebésszel. Én a nőgyógyászat mellett az aneszteziológia-szakvizsgát is letettem, és sokáig dolgoztam aneszteziológusként Baden-Badenben. De ahogy már mondtam, Heinrich bácsi egyelőre szerencsére jó egészségnek örvend, úgyhogy nem kell a fejemet törjem a jövőn.

Hansen doktor éppen hívni akarta Manuelát, nézzenek körül egy kicsit a klinikán, mikor megszólalt a telefon az íróasztalán. Felvette a kagylót és beleszólt, aztán szó nélkül figyelt.

– Jó, rögtön jövök. Készítsék elő a kis szülőszobát – rendelkezett. – Kísérjen el, Groneberg kisasszony. Koraszülés. A burok már elpattant.

Manuelával együtt kisietett a szobából. Beszálltak a liftbe, és a nőgyógyászati osztályon szálltak ki.

Hansen doktor nagy léptekkel sietett előre a szülőszoba felé.

A nővérek már fölfektették a fiatal nőt a szülőágyra, és párnát helyeztek a keresztcsontja alá.

Villámgyorsan, de alaposan kezelték, felvették a steril köpenyt, a nővérek felkötözték arcukra a maszkot, és segítettek felhúzni a gumikesztyűket.

Hansen doktor a kismama fölé hajolt, Manuela pedig megállt a szülőágy mellett. Figyelte, ahogy a kolléga az asszony hasára helyezte a sztetoszkópot.

– Szabálytalan – szólalt meg végül Hansen doktor.

Óráján ellenőrizte a magzat szív-
működését. Százás pulzust mért, pedig
legalább száznegyven vagy százötven
kellett volna legyen.

Kicsit szaporább lett, aztán megint
visszaesett.

– Minél előbb szülni kell – szólt oda
Manuelának.

A lány bólintott. Ha túl sokáig vár-
nak, féltő, hogy a magzat nem éli túl a
szülést.

A fiatalasszony felnyitotta a szemét.
Pillantásában szorongás, sőt páni féle-
lem.

– Minden rendben lesz – szólt hozzá
Manuela kíméletesen. – Most próbál-
jon meg ellazulni és a fájások ütemére
préselni.

A fiatalasszony bólintott. Hirtelen
vér és magzatvíz spriccelt a fehér lepe-
dőre.

Hansen doktor Manuelára nézett, és
a lány kiolvasta szeméből a néma felhí-
vást.

– Levezetem a szülést.

Az asszony ismét összerándult a fáj-
dalomtól.

Manuela Groneberg jobb kezével
nyomni kezdte a felpúposodó hasat, és
megpróbálta a szülőcsatorna irányába
terelni a fájások keltette mozgást.

Nyugodtan és biztos kézzel dolgozik
– állapította meg magában a szükség-
esetén beavatkozásra készen várakozó
Hansen doktor.

Manuela kitapintotta a gyermek fe-

jét. A fájások egyre sűrűbben követték
egymást, aztán egyszer csak feltűnt a
gyerek feje, és röviddel utána az ap-
rócska test.

Manuelának néhány másodpercre
elállt a lélegzete, mikor megpillantotta
az újszülöttet. Az egész test kékesen
elszíneződött. Tudta, mit jelent.

Az újszülöttnak súlyos oxigénhiánya
van.

– Nem vágom el a köldökzsinórt –
szólt oda félhangosan a fiatal orvosnő
Hansen doktornak. – Jobb, ha még egy
darabig a placentán keresztül jut a vér a
gyerek testébe.

Hansen doktor szó nélkül bólintott.
Ő is ezt tette volna.

A fiatal anya lehunyta a szemét.
Pihegve lélegzett, arca görcsbe rán-
dult.

A két orvos türelmét igencsak pró-
bára tette a tétlen várakozás.

Manuela az újszülött fölé hajolt.
Kisfiú volt. Súlyos légzési zavarok-
kal küszködött, alig mutatott valami
életjelt, keze-lába élettelenül csüngött
le.

Groneberg doktornő a parányi mell-
kasra helyezte a sztetoszkópot, és meg-
hallgatta a pici szívet. A szívverés ki-
csit mintha gyorsult volna.

– Katétert – szól oda Hansen dok-
tornak.

Az orvos odanyújtotta Manuelának.
Mélyen lenyomta a gumicsövet a száj-
üregben, aztán ajkai közé szorította a
másik végét. Jobb kezével a gumicsö-
vet tartva kezdte leszívni az újszülött

légutait, hogy megtisztítsa a váladéktól, a magzatvíztől és a vértől.

Aztán letette a csövet, és úgy döntött, elköti a köldökzsinórt.

Két ponton elszorította az anyát és gyermekét összekötő köldökzsinórt, aztán elvágta és elkötötte.

Fogta az újszülöttet és az asztalra fektette, miközben az egyik nővér Hansen doktor segítségével az anyát látta el.

Manuela tudta, hogy az újszülöttnak mesterséges légzésre van szüksége. Rendkívül óvatosan még egyszer átvizsgálta a légcsövet, miközben már készítették elő a lélegeztetőkészüléket.

Manuela Groneberg újra megpróbálkozott a szívócsővel, aztán bekapcsolta az oxigént. Megindult az oxigénadagolás, de még mindig bizonytalan volt, sikeres lesz-e.

Két nővér éppen most tolta ki az anyát a szülőszobáról. A fiatalasszonyt teljesen kimerítette a szülés. Félig kába volt, és tudomást sem vett a környezetről.

A keserves várakozás percei következtek.

Aztán a csecsemő bőre végre kezdett kipirosodni.

– Sikeredt, Hansen úr – szólalt meg Manuela megkönnyebbülten.

– Egy darabig még inkubátorban kell maradnia, de egészen biztosan életben marad.

Gyorsan behozták az inkubátort, behelyezték az újszülöttet, és átvitték a steril csecsemőosztályra.

– Szoros volt – sóhajtott fel Manuela. – Nem így képzeltem el a bemutatkozásomat.

– Jobban nem is sikerülhetett volna – dicsérte meg Hansen doktor. – Tökéletesen dolgozott.

A fiatal orvosnő örült a dicséretnek. Vidáman elmosolyodott, és ettől kétoldalt két gödröcske jelent meg az arcán, amitől a szigorú orvosi köpeny ellenére is bájossá és nőiessé vált.

Együtt még egyszer benéztek az anyához, aki már mélyen aludt.

– Na, ha valaha, hát most kiérdemeltük az ebédet. Ugye velem jön az orvosi kaszinóba, Groneberg kisaszszony – hívta Hansen doktor. – Ott találkozhat a többiekkel is. Vagy a városban ebédel valakivel?

– Nem, csak az Erdei Klinikára készültem, Hansen úr – válaszolta Manuela.

A kaszinó elnevezés kissé túlzó volt a közepes méretű helyiségre, ahol az orvosok étkeztek. Mint általában, most is az ablak mellett álló nagy, kerek asztalt ülték körül.

Manuela egyszerre ismerkedhetett meg összes jövődő kollégájával. Utolsóként dr. Stefan Melandert mutatta be Hansen doktor:

– Melander kolléga úr belgyógyász és sebész – tette hozzá a kölcsönös bemutatkozás után. – Neki is két szakszékéje van.

Manuela rámosolygott a komoly külsejű Stefan Melanderre. Ösztönösen

megérezte, hogy ez az ember súlyos terhet cipel magával.

Kézfogása kemény volt, és Manuela egyszer csak úgy érezte, hogy valahogy örül ennek a találkozásnak.

*

– Ha kíváncsi vagy a véleményemre, hát óriási szamárságot követsz el, ha tényleg magadhoz akarod kötni ezt a lányt – csóválta a fejét értetlenül és rosszallóan Elena von Thüngen.

Hanno édesanyjával ebédelt a háztól kissé távolabb, a park szélén álló rózsalugasban.

– Ha rajtad múlik, mama, sosem találom meg a megfelelő feleséget – válaszolta Hanno kelletlenül. – Csodálélny kell legyen az a lány, akit te képzelsz el. Mi kifogásod van Manuela ellen? Igazán csodálatos.

– Nem ellenszenves – hagyta rá kegyesen a született Reichenbach hercegnő. – De ez még nem jelenti azt, hogy összevalók is vagytok. Te mindig olyan nőkbe szeretsz bele, akik nem valók hozzád. Először Elke...

Hanno gyors pillantást vetett az anyjára:

– Te tudtad, mama? – kérdezte zavartan.

– Persze hogy tudtam. Nem lehetett nem észrevenni, hogy fülíg szerelmesek vagytok egymásba. Ezért is akartam, hogy törődj egy kicsit a karriereddel. Elke nagyon helyes kislány, de legalább annyira nem illik hozzád, mint Groneberg doktornő.

Hanno egy félig kinyílt La France rózsát bámult, és magában arra gondolt, hogy ebben aztán alaposan téved az anyja.

Elke még mindig ragaszkodik hozzá, és tulajdonképpen ő is kedveli a lányt. Csakhogy mindig is tudta, mekkora ellenállásba ütközne, ha el akarná venni. És aztán találkozott Manuelával.

Tetszett neki, hogy olyan öntudatos és magabiztos, és azt hitte, anyja is tárt karokkal fogadja majd.

– Tulajdonképpen miért akarod ilyen hamar lekötni magad? – kérdezte az anyja. – A foglalkozásod miatt egyfolytában a világot járod. Élvezd ki előbb a szabadságot, az életet, ráérsz majd aztán megnősülni. Az olyan aszszony, aki nem hajlandó lemondani a munkájáról, úgysem biztosíthat harmonikus családi életet.

Hanno még mindig a rózsát bámulta.

Tényleg jóképű fiatalember volt, csak egyszerűen képtelen volt kiszabadulni az anyja gyámkodása alól. Mama most is keresztülviszi az akaratát. Ő nem harcra született, és nem elég erős, hogy szembeszálljon az anyjával.

Sokszor hitte már magáról, hogy szerelmes, pedig csak futó kaland volt, ábránd, flört, játék.

– A szavamat adtam Manuelának – tért magához a gondolataiból. – Mit fog gondolni rólam?

– Majd megtudod, ha megmondod neki. Egyszerűen csak elhalasztjuk a

hivatalos eljegyzést – javasolta Elena von Thüngen. – Lehet, hogy hamarabb megoldódnak a gondjaid, mint hinnéd. Szemmel láthatólag nem is olyan nagy a szerelem, mint hitted.

– Egy szóval se mondtam, hogy ott hagyom Manuelát csak azért, mert te így akarod, mama.

De abban a pillanatban, ahogy ki mondta, már tudta, hogy az anyja megint győzni fog.

– Sétáljunk egyet, Hanno – hívta a fiát Elena von Thüngen, s ezzel el is ejtette a Manuela-témát. – Próbálj meg megérteni! Hozzá kell szoknom a gondolathoz, hogy felnőtt férfi vagy, és nincs szükséged az anyai gondoskodásra, sőt néha talán a terhedre is van.

– Ugyan, anya – hárította el Hanno. – Csak egyszer neked is szembe kell nézned a valósággal. Egyszer én is önállóan akarok élni, meg akarok nőszülni, gyerekeket akarok, és ...

– ... és aztán majd rájössz, hogy minden relatív, Hanno. Az érzelmek elmúlnak, csak a tartás számít.

Megint előbújt belőle az arisztokrata származás.

– Egy érzések nélküli ember, anya, akiben csak tartás van, az egy lelki nyomorék. Szegény, mert merevséggel pótolja az igazi életet. Bocsáss meg, hogy ilyen nyíltan beszélek, de ebből a szempontból inkább apára hasonlítok. Túl sok időm van, hogy magaddal foglalkozz. Utazgass egy kicsit, hagyd itt a thüngenauai hétköznapiakat! Még jobb lenne, ha a papával utaznál el, talán

újra rátaláltok valamire, ami valaha összehozott benneteket.

Elena a homlokát ráncolta. Sosem beszélt róla Hannónak, hogy nem szerelemből ment hozzá Christian von Thüngenhez. Szegény volt, von Thüngen pedig szenvedélyesen beleszeretett. A férfi meg tudta adni neki azt a környezetet, azt a gazdagságot, amely elviselhetővé tette számára az életet.

Aztán amikor Hanno megszületett, még jobban eltávolodott Christiantól. Minden szeretetét a fiára árasztotta, és megpróbálta teljesen kisajátítani magának.

– Romantikus lélek vagy, Hanno – vágott vissza kicsit csípősen. – Apád meg én már rég túl vagyunk azokon az éveken, amikor az ember még kézen fogva andalog valakivel, és hisz a boldogság kék madarában. Gyerünk most már vissza! Még mindig nem érzem egész jól magam. Egy óra pihenés biztosan jót tenne.

Visszamentek a házba, és Hanno felkísérte anyját a szobájáig, aztán ő is visszavonult a magáéba.

Elgondolkozott az iménti beszélgetésen. Szereti vajon Mannyt? Vagy csak a hiúságát és a büszkeségét legyezgette, hogy a lány olyan nyíltan kimutatta, mennyire tetszik neki?

Elkével szemben soha nem volt olyan érzése, hogy a lány okosabb és ügyesebb nála, de Mannyval szemben alárendeltnek érzi magát. Olyan, mintha állandóan bizonyítania kellene, mi minden van benne, és ez alapjá-

ban véve nagyon fárasztó és kényelmetlen.

Mégis csodálatosnak és kíváncsnak látta a lányt, de azt a gondolatot is elviselhetetlennek érezte, hogy szakítania kellene az anyjával, ha feleségül venné Mannyt.

Hogy gondolataitól szabaduljon, úgy döntött, lovagol egyet. Hátha eszébe jut valami, ami mind a két félnek megfelelne.

Átöltözött, aztán már lovaglórúhában átment az istállóhoz, hogy felnyergelje csődörét.

*

Manuela egyszerre volt izgatott és ki-merült.

Nagyon érdekes volt az ebéd utáni beszélgetés. Az eutanáziáról vitatkoztak, érvek és ellenérvek csaptak össze.

Manuela még most is csodálkozott, milyen hevesen állt ki Melander doktor az eutanázia mellett.

A nyugodt, szinte szégyenlősnek tűnő orvos olyan meggyőző érveket sorakoztatott fel, hogy a többiek kénytelenek voltak elgondolkozni rajta. De azért ő, Manuela, soha nem juthat el odáig, hogy halálra ítéljen egy élő embert.

Gondolataiba merülve szállt be a liftbe. A földszinten azonnal meglátta Elkét, aki Anders doktorral beszélgett. Manuela hozzájuk lépett:

– Jó napot, Anders úr – üdvözölte az orvost, miután odabíccentett Elkének.

– Örülök, hogy látom, Groneberg kisasszony – válaszolta Anders doktor. – Már hallottam, milyen kitűnően vizsgázott.

Manuela nevetett.

– Gyorsan jár a hír Bergesfeldenben. Hansen doktor úr meg volt elégedve velem. Ennél többet nem is kívánhatok. Nagyon tetszik az Erdei Klinika.

– Örülök, hogy ezt mondja. Nagyon ragaszkodom ehhez a házhoz, még ha csak vendégként dolgozom is benne – búcsúzkodott az orvos.

– Remélem, nem vártál rám túl sokat, Elke? – fordult a lányhoz Manuela. – Mindent el tudtál intézni?

– Igen – válaszolta Elke. – Csak néhány perce jöttem.

Sápadt volt, és megint kapkodva lélegzett.

– Valami baj van a légzéssel, Elke? – kérdezte Manuela. – Úgy látom, mintha nehezen lélegeznél.

– A légzésemmel? Nem is tudom... – rázta a fejét Elke. – Néha szúr, ha levegőt veszek, de hamar elmúlik. Rajtad kívül még soha senki nem vette észre.

Manuela elmosolyodott:

– Rossz orvos lennék, ha nem venném észre. Beszéltél már orvossal?

– Nem, erről legalábbis nem. Gondolod, hogy valami komoly dolog lehet?

– Mindenesetre nem ártana, ha megnézetnéd magad. Menj el Anders doktorhoz! Úgy hallom, nemcsak nőgyógyász, hanem általános orvos is.

– Nem is tudom – habozott Elke. – Akkor szólnom kellene Elena nélinek. Utálja a betegséget, ha nem az övéről van szó. Jaj, ezt nem lett volna szabad mondanom, hiszen annyira hálás vagyok neki.

– Én aztán egész biztosan nem mondom el neki – biztosította Manuela.

Tehát jól mérte fel Elena von Thüngen. Végtelenül önző, csak magával foglalkozik, mindenki más csak jóval később jön.

Az Erdei Klinikáról kilépvé a két lány Hanno sportkocsija felé indult.

– Akarsz te vezetni, Manuela?

– Szívesen – válaszolta a fiatal orvosnő. – Mindig kikapcsolódás az autóvezetés, és az „avatásomra” mindjárt egy nehéz szülés jutott. Szóval holnap reggeltől dolgozom az Erdei Klinikán. Hansen doktor úr boldog, hogy egy kicsit tehermentesítem.

Elke elszégyellte magát, olyan heves megkönnyebbülést érzett. Pedig Manuela olyan kedves – csak hát miatta vesztette el Hannót, és ez nagyon fáj.

Persze így is, úgy is elvesztette volna. Ha nem Manuela, hát egy másik nő miatt.

Pedig ő még mindig szereti. Néha úgy érezte, képtelen lesz elviselni, hogy úgy éljen mellette, mint egy barát. Szinte örülne, ha Hanno megint elmenne Thüngenauból.

– Akkor szép kis utat kell megtegyél minden áldott nap – szólalt meg kis idő múlva.

– A klinikán fogok lakni. Gondolom, von Thüngen asszony egyet fog érteni – mondta Manuela nyíltan. – Hanno pedig... – elhallgatott, mert Melander doktor jutott az eszébe. Az orvos épp az ellentéte Hannónak. Az egyik túl könnyen veszi az életet, a másik meg túl komolyan.

De a két férfi közül Stefan Melander tűnt értékesebbnek. Stefan Melander, már a neve is milyen különlegesen hangzik. Manuela szinte maga előtt látta a távolba néző barna szempárt, amelyben néha felragyogott valami, ahogy ránézett.

A kocsisuhant az erdei úton. A fák megszürték a lenyugvó nap sugarait, ferde fénycsíkok estek az útra.

– Milyen szép itt – szólalt meg Manuela.

– Igen – bólintott Elke. – Nekem ez az otthonom, már ha egyáltalán van otthonom.

★

– Egyszerűen tapintatlanság – háborgott Elena. – Ha az ember vendégségben van valahol, az a legkevesebb, hogy alkalmazkodik a vendéglátók szokásaihoz, akiknek a vendégszeretetét élvezzi.

– Ne túlozz, Elena – sóhajtott fel Christian von Thüngen. Magas férfi volt, erős szálú haja őszült. – Pontosan ugyanúgy üldögélünk itt az aperitifünkkel, mint mindig, vacsoráig még még bőven van idő. Mint mindig, most is együtt hallgatunk, és Groneberg kis-

asszony eleve megmondta, hogy nem szándékozik itt maradni, hanem dolgozni fog.

– Mégis illetlenség. De hát mit várhat az ember manapság? Egyébként vendégünk lesz. Diane Relling. Németországban utazgat, és néhány napra Thüningenauba is eljön. Már meséltem róla. Az apjának hatalmas ménese van Angliában.

Nem kapott választ a bejelentésre, mert betoppant Manuela Elkével. Mindkettőjük keze tele csomagokkal és zacskókkal.

Hanno és az apja elvették tőlük a csomagokat, és továbbadták az inasnak, aki felvitte Elena von Thüngen lakosztályába.

– Nagyon későre jár – jegyezte meg Elena von Thüngen csípősen.

– Képzeljétek csak, Manuela közben levezetett egy szülést! – mesélte Elke. – Úgy szerettem volna látni az újszülöttet! Olyan édes kis picike, az ember alig meri megfogni!

– Isztok valamit? – érdeklődött Hanno.

– Én nem, köszönöm – hátrította el Manuela. – Inkább gyorsan átöltözöm. Elnézést kérek – fordult Elenához.

Hannón látszott, hogy legszívesebben Manuela után menne, de az anyja pillantása visszatartotta.

Christian von Thüngen észrevette ezt a pillantást, és megint fájdalmasan hasított belé a saját felelőssége, amiért nem igyekezett kiszabadítani Hannót az anyja erős befolyása alól.

Ő már rég visszahúzódott, és csak csendben reménykedett, hogy a fia egyszer mégiscsak a sarkára áll. De ezek szerint ez a nap, úgy látszik, még messze van.

Vacsora után Manuela és Hanno sétálni indult.

– Holnap átköltözöm Bergesfeldenbe, Hanno. Hansen doktor úr megpróbál egy szobát szerezni nekem a klinikán, ha nem sikerül, egyelőre egy panzióba költözöm. Nem gondolod, hogy még várhatnánk egy kicsit a hivatalos eljegyzéssel? – folytatta egy szuszra. – Baden-Baden csak a miénk volt. Megfeleltekünk róla, hogy kötelezettségeink vannak.

– Nem szeretsz igazán, Manny – sóhajtott Hanno sértődötten.

– Talán igazad van – válaszolta Manuela a fiú legnagyobb meglepetésére. – Az első pillantásra beléd szerettem, és igazán csodás napokat töltöttem veled. De vajon ennyi elég is egy egész életre?

– Eljegyeztük egymást – vitakozott Hanno. – Mindenki tudja, hogy összetartozunk.

– Jaj, Hanno, ne túlozz már! Eddig alig tudta valaki. Tulajdonképpen csak itt értettem meg, hogy nem illünk egymáshoz. Már pusztán az is állandó ütközési pont lenne, hogy folytatni akarom a munkámat.

– Ha két ember szereti egymást, túlteszik magukat az ilyesmin – húzta magához Hanno Manuelát, és szenvedélyesen megcsókolta.

A csókja teljesen hidegen hagyta Manuelát, sőt kicsit még kényelmetlenül is érezte magát.

Talán nem is vagyok képes igazán szeretni valakit – gondolta magában ijedten –, ha így elmúlnak az érzéseim. Hogy lehet, hogy egyik napról a másikra ilyen gyökeresen megváltozzanak az érzései?

Talán azért, mert Elena von Thüngen olyan világosan értésére adta, hogy nem tetszik neki? Vagy mert ma találkozott egy férfival, aki azóta is foglalkoztatja a gondolatait?

Csendben tűrte Hanno ölelését, de nem viszonzta a csókját.

A fiú sértődötten engedte el:

– Miért vagy ilyen hideg hozzám, Manny? Kezdetől fogva nem is akartál mást, csak egy kis kalandot! Sose gondoltad komolyan, hogy a feleségem leszel!

Olyan volt a hangja, mint egy sértődött kisfiúé, akitől elvették a játékát.

– Nem . . . vagy igen, Hanno. Nem is tudom. Csak azt tudom, hogy mióta itt vagyunk, megváltozott valami közöttünk között. Lehet, hogy tévedtünk, talán mélyebbnek és fontosabbnak hittünk valamit, mint amilyen. Próbáljunk meg azért jó barátok maradni, Hanno.

A fiú keserűen felnevetett:

– A szokásos hülyeség, Manny. Barátság, ha már elmúlt a szerelem . . . De túl fogom élni. Még senki nem halt bele a viszonzatlan szerelembe.

Kérlelhetetlennek látszott, és Manu-

ela nem is próbálta tovább győzködni. Nagyon sajnálta, hogy így megsértette, de nem tehetett mást.

Másnap reggel sem Elena von Thüngen, sem Hanno nem mutatkozott.

Christian vont Thüngen megszorította Manuela kezét:

– Kár, hogy elhagy bennünket, doktornő. Maga talán férfit csinált volna Hannóból.

Manuela kicsit megvonta a vállát:

– Egy szép nap majd férfi lesz belőle, von Thüngen úr. Talán nem is olyan sokára.

A pillantása Elkére siklott. Ez a kislány jól illene Hannóhoz – gondolta magában –, ha Hanno képes lenne szembeszállni az anyjával.

Elke vitte be Bergesfeldenbe.

– Sose próbáltad rábírn Hannót, hogy nyíltan kiálljon melletted, Elke?

Elke arcát előntötte a vér. Mereven bámult maga elé az útra.

– Honnan tudod, hogy volt valami köztem és Hanno között?

– Nem volt nehéz kitalálni, Elke. Korábban nem tudtam róla. De abban a pillanatban, mikor megérkeztünk, és te kijöttél elénk, mindent megértettem. Fél az anyjától, ugye?

– Igen – bólintott Elke. – Biztos te is észrevetted, milyen ügyesen uralkodik rajta.

– Ha tényleg szeretném Hannót, és nem akarnám elveszíteni, harcba szállnék az anyjával – mondta Manuela. – Hanno felnőtt ember, és talán az apjától is több segítséget kapna, mint gon-

dolja. Te se add fel harc nélkül, már persze ha elég erős vagy.

– Talán elég erős vagyok – tűnődött Elke. – De nem bízom eléggé Hanno szerelmében. Nem tudja, mit akar. Pedig éppen eleget mondta nekem, hogy nem tudja elképzelni nélkülem az életet. Amikor mondja, komolyan is gondolja, csak aztán elfelejti. Mindig túlságosan uralkodott rajta az anyja, és fél kimondani a saját véleményét.

Manuela elgondolkozva bólintott:

– Talán újra meg újra megpróbál kitörni, mint ezzel a mi titkos eljegyzésünkkel. Azt reméli, hogy az anyja majd enged, ha kész tények elé állítja.

Elérték Bergesfelden első házait. Megkondult a két templom harangja. Fél nyolc volt.

– Jó lenne néha találkozni, Elke – mondta Manuela kedvesen, mikor az Erdei Klinika elé értek. – Nem lenne kedved meglátogatni?

– Nagyon szívesen – egyezett bele Elke. – Még soha nem volt barátnóm, egyáltalán soha senkim nem volt, akivel őszintén beszélhettem volna arról, ami bánt. Nem furcsa, hogy éppen te, akiről azt hittem, hogy örökre elveszed tőlem Hannót, te biztatsz, hogy harcoljak a szerelmemért?

– Az életben vannak furcsa véletlenek, Elke. Ha megtudom, hol fogok lakni, majd felhívlak. És ne felejts el elmenni Anders doktorhoz!

Barátságos kézszerítással búcsúztak

el egymástól. Manuela még egyszer visszaintett, mielőtt belépett a klinikára.

*

Stefan Melander ügyeletes volt az éjjel. Fáradtan és kialvatlanul lépett ki az ügyeletesi szobából, éppen mikor Manuela megérkezett a klinikára.

– Jó reggelt, Melander úr! – köszönt rá a lány.

Stefan Melandernek gyorsabban vert a szíve, ahogy ott állt előtte Manuela, frissen és csinosan. Minden szabad pillanatában rá gondolt. Mióta Hella eltűnt az életéből, még egyetlen nő sem volt rá ilyen hatással.

– Jó reggelt, Groneberg kisasszony – ragadta meg a felé nyújtott kezét.

– Fárasztó éjszakája volt, ugye? – kérdezte a lány.

– Igen – bólintott. – Egy autóbusz karambolozott a közelben az autópályán. Szerencsére csak könnyebb sérülések voltak, kettő kivételével mindenkit haza is engedtünk.

– Jót tenne magának néhány óra alvás, Melander doktor. Még biztosan látjuk egymást.

Stefan Melander lifttel felment a szobájába a legfelső emeletre. Itt laktak az ápolók és az ápolónők, meg néhány segédorvos.

Behúzta maga mögött az ajtót. Itt fenn minden csendes volt, csak a madarak csivitelése hallatszott be a kinti fákról.

Stefan Melander fáradt volt, mégis

teljesen éber. Pontosan tudta, hogy most úgysem fog tudni elaludni. A találkozás Manuela Groneberggel újra felébresztett benne valamit, amit el akart felejteni, de nem tudott.

A lány halványan hasonlított Hellára, s ez újra életre keltette benne halott menyasszonya képét. Újra érezte a tehetetlenség minden kínját, amit a haladkló mellett átélt, mert nem tudott segíteni rajta.

Hónapokig szenvedett a titokzatos betegségtől, napról napra romlott az állapota, egyre kevésbé emlékeztetett önmagára, a végén már csak a kitágult, félelmet és nyomorúságot sugárzó szeme maradt meg az arcából.

– Miért nem tudsz segíteni, Stefan? Nem bírom tovább a fájdalokat. Miért nem adsz valamit, amitől csendben elaludnék, ami örökre megváltana? . . .

Mintha most is hallaná a halkan könyörgő hangot, a szívbemarkoló kértést.

Nem segíthetett rajta, legalábbis úgy nem, ahogy Hella szerette volna. El-lentmondana az orvosi etikának, pedig sokszor mennyivel jobb és mennyivel humánusabb lenne!

Hella a karjai közt halt meg. Amennyire a testét szétroncsolta a betegség, olyan éber maradt a szelleme az utolsó pillanatig.

– Felejts el mindent, Stefan! A te életed megy tovább, és szeretném, ha még egyszer boldog lennél. Olyan boldog, amilyen boldogok mi voltunk együtt . . .

Feladta főorvosi állását a kölni klinikán, mert képtelen volt ugyanazokon az utcákon járni, ahol Hellával jártak. Egy ideig a baleseti klinikán volt sebész, aztán elszegődött hajóorvosnak.

Nyugtalanul vándorolt egyik helyről a másikra, félt megtelepedni.

Ennek már majdnem négy éve, és még mindig nem tud felejteni, legalábbis eddig nem tudott. Mióta találkozott Manuela Groneberggel, mintha megmozdult, megváltozott volna benne valami. Szívében felébredt a vágy a szerelem és a harmónia után, a vágy, hogy másként éljen, mint most.

Kezdte érezni az ébren töltött éjszaka fáradtságát. Felöltözve végigvettette magát az ágyán, és szinte ugyanabban a pillanatban már aludt is.

Ugyanabban a pillanatban Manuela Groneberg éppen a műtőbe indult Hansen doktorral, hogy egy császármetszésnél asszisztáljon neki.

A beteg a harmincas évei közepén járhatott, és ez volt az első gyermeke. A magzat haránt feküdt, ezért döntött Hansen doktor a császármetszés mellett; hogy ne vállaljon semmi fölösleges kockázatot.

Mint mindig, amikor Hansen doktor operált, teljes csend és nyugalom honolt a műtőben, csak a műszerek halk csörrenése és egy-egy halk szó hallatszott. Manuela Groneberg tökéletesen beleillett a régóta összeszokott csapatba.

Amikor kiemelték a gyermeket, egy kislányt, átvette a munkát, gondosan

megtisztította a műtéti területet, aztán egyenként összezárta a különböző rétegeket.

Később leült a fiatal anya mellé, és figyelte az infúziót. Mivel császármetszésnél mély, de nem tartós altatást alkalmaznak, hogy ne veszélyeztessék a gyermek életét, a fiatal nő már képes volt megszólalni.

– Egészséges a kicsi? – suttogta hal-
kan.

– Igen, teljesen egészséges – nyug-
tatta meg Manuela.

Mint mindig, ha fiatal anyák kérdéseire válaszolt, egy pillanatra vágyat érzett, hogy ő maga is anya lehessen. Sejtette, hogy az anyaság a világ végső titkainak egyike.

Kopogtak az ajtón, egy nővér lépett be:

– Doktornő, Anders doktor szeretne beszélni magával. Addig itt maradok a beteg mellett.

Az orvos a betegszoba ajtajánál várta fiatal kolléganőjét.

– Beszélni akart velem, Anders doktor? – kérdezte Manuela. Aztán az eszébe villant Elke.

– Járt már magánál von Tann kisasszony? Valami komolyat talált nála?

Anders doktor karon fogta: – Jöjjön, menjünk fel az ügyeleti szobába – javasolta.

Manuela egyre növekvő aggodalmat érzett. Hannóval történt valami?

Anders doktor becsukta maga mögött az ügyeletesi szoba ajtaját:

– Úgy gondoltam, jobb, ha én mon-

dom meg, Groneberg kisasszony. A nagybátyja agyvérzést kapott.

– Heinrich bácsi – nyögött fel Manuela. – De hát mindig olyan egészséges volt! Hogy van? Él még egyáltalán?

– Igen. Fél oldalára megbénult, és sürgősen látni akarja magát. Ma reggel hívott fel az asszisztensnője. Az éjjel történt.

– Legszívesebben azonnal indulnék – magyarázta Manuela. – De épp ma kezdtem el itt a munkát, és . . .

– Majd beszélek Hansen doktossal – nyugtatta meg Robert Anders. – Ez egészen kivételes helyzet. Biztosan meg fogja érteni.

– De most még kocsim sincs!

– Nem tesz semmit. Velem jöhet, úgyis odamegyek.

Együtt indultak Hansen doktorhoz.

Manuela nagyon izgatott és levert volt. Mélységesen tisztelte a nagybátyját, és szörnyű volt belegondolnia, hogy súlyos beteg.

Annyira zavarodott volt, hogy Anders doktorra bírta, magyarázzon el mindent.

Forstalb felé az úton, az orvos mellett ülve a kocsiban végig mintha fátyolon át látott volna mindent.

Mintha vasmarok szorította volna össze a szívét, ahogy megpillantotta a doktortanya kedves épülettömbjét.

Elfriede nővér, a nagybátyja asszisztensnője csontos, kicsit sánta nő volt. Sötét szeméből annyi jószág sugárzott, hogy Manuela rögtön a szívébe zárta.

– A doktor úr éppen elaludt – szá-

molt be a nővér, miután üdvözölte Anders doktort és Manuelát. – Valamivel jobban van, még egy kis levest is evett. Talán hagyjuk pihenni egy kicsit, mielőtt bemennék.

– És a bémulás? – kérdezte Anders doktor.

– Változatlan. Nehezen beszél, alig érteni, mit mond.

Manuela képtelen volt egy helyben ülve várni.

– Ki kell mennem kicsit a levegőre. A kertben leszek.

Milyen békés a természet! A levegőt betöltötte a kerítésre felfutó virágok illata. Zümmögtek a méhek, minden olyan egyszerűnek és boldognak tűnt.

Pedig néhány lépésnyire egy ember küszködik a halállal. Manuelának nem voltak illúziói. Heinrich bácsin csak a csoda segíthet.

Hivatásának gyakorlása során már sokszor találkozott a halállal. Mindig megrázta, ha egy embernek meg kellett halnia, de még soha nem volt ilyen szörnyű, mint most.

Elfriede nővér kiáltására visszahant a házba.

– Felébredt a doktor úr. Mondtam neki, hogy itt van. Nagyon örül.

Anders doktor és a nővér kicsit hátramaradt, mikor Manuela belépett a nagybátyja súlyos, régi bútorokkal berendezett hálószobájába.

– Heinrich bácsi – suttogta a lány, igyekezve minden bátorságát összeszedni, ahogy megpillantotta a gutaütéstől eltorzult arcot. Egyik szemhéja

felhúzódott, szája legörbült, egyik karja természetellenes merev tartásban feküdt a takarón, mintha nem is az övé lenne.

Manuela lehajolt, és homlokon csókolt.

– Jó, hogy itt vagy, gyermekem. Nincs hátra sok időm, érzem. Hamar jött, túl hamar ahhoz képest, hogy még mennyi tervem volt.

A szavak alig hallhatóan, szaggatottan törtek elő belőle, de Manuela megértette.

– Anders doktor majd segít, Heinrich bácsi – mondta megnyugtatóan. – Csak pihened kell, és kímélni magadat, akkor meggyógyulsz.

– Biztosan nem, Manuela. Lejárt az időm, érzem itt bent – mutatott ép kezével a szívére.

– Átveszed a praxisomat, és úgy vezeted tovább, ahogy én szeretném. Ez megvigasztal. Nálad jó kezekben lesz, amit felépítettem.

Arca és homloka kivörösödött, egyre nehezebben lélegzett. Manuela felismerte az újabb roham közeledtét. Anders doktorért kiáltott:

– Rosszul van a nagybátyám, Anders úr. Kérem, segítsen!

Anders doktor azonnal látta, hogy itt már nincs sok segítség, de azért még beadott egy injekciót.

*

Minden olyan hihetetlenül gyorsan történt. Ma temették Heinrich Groneberget. Sokan kísérték el utolsó útjára.

A fekete kosztümben Manuela Gronenberg még karcsúbbnak látszott. Szeme alatt mély árkok húzódtak, arca sápadt volt. Megkönnyebbült, mikor végre az utolsó kezét is megszorította. Szeretett volna végre egyedül lenni, hogy szabad folyást engedjen a könnyeinek.

Hanno is eljött Elkével a temetésre. Hívta, jöjjön át néhány napra Thüngauba, de Manuela elhárította.

Elmondott még egy utolsó imát, aztán visszafelé indult. Anders doktor állt még ott, mellette dr. Melander.

Manuela úgy érezte, jó lenne ezzel a két emberrel visszamenni az elárvult házba, és kicsit még beszélgetni velük a nagybátyjáról.

– Jöjjenek velem, kérem, még egy csésze kávéra a doktorházba – hívta őket melléjük lépve. – Mindig tudtam, hogy egyszer ez az én dolgom lesz, most mégis olyan gyámoltalannak érzem magam. A nagybátyám nagyon jó viszonyban volt a betegeivel. Vajon hozzám is lesz bizalmuk?

A két orvos gyors pillantást váltott. Időközben elég jól megismerték Manuelát ahhoz, hogy tudják, most valóban jót tenne neki egy kis beszélgetés.

– Szívesen jövünk, Gronenberg kisasszony – válaszolt Anders doktor. – Szálljon be, hazaviszem.

Stefan Melander, aki szintén kocsival jött Bergesfeldenből, autójával követte Anders doktort. Szerette volna, ha joga lenne vigasztalni Manuelát,

mellette állni, és úgy érezte, a lánynak is jólesne, különben nem hívta volna.

Elfriede nővér, aki Gronenberg doktor háztartását is vezette, látta a közeledő autót. Gyorsan kávéfőzőt, és készített néhány szendvicset.

Az egykori parasztház tisztaszobájában terítette meg az asztalt, ahol a sarokban mennyezetig érő, barátságos cserépkályha állt.

Manuela hellyel kínálta vendégeit, aztán lehajtott fejjel ő is leült.

– Bármibe is fogok az utóbbi időben, semmi sem sikerül.

– Ne mondja ezt, Gronenberg kisasszony – vetette ellen Anders doktor. – Ha a Hanno von Thüngenhez fűződő kapcsolatára gondol, hát nagyon is jól tette, hogy szakított velem. Ami pedig az Erdei Klinikát illeti, arról igazán nem tehet, hogy ilyen hamar fel kell adja a munkát. Hansen doktor tökéletesen megérti, hogy minél előbb át akarja venni a nagybátyja praxisát.

– Nagyon köszönöm a biztatást, Anders úr. Magam sem tudom, mi van velem. Máskor nem hagyom el magam egykönnyen. A nagybátyám hirtelen halála tényleg sokk volt a számomra.

– Ha segítségre van szüksége, Gronenberg kisasszony – szólalt meg Stefan Melander –, rám mindig számíthat. Mihelyt Thorsten professzor visszajön, nem lesz rám annyira szükség az Erdei Klinikán. Talán . . .

Félbehagyta a mondatot, mert Elfriede nővér lépett be:

– Anders doktor urat telefonhoz kérik.

Robert Anders elnézést kért. Stefan Melander egyedül maradt Manuelával.

– Eleinte segíthetnék magának, amíg minden kialakul – ajánlotta fel az orvos.

– Tényleg megtenné?

Találkozott a pillantásuk. A két szempár fogva tartotta egymást, aztán szégyenlősen elfordultak.

– Hát persze, különben nem ajánlottam volna fel – erősködött a férfi.

Visszajött Anders doktor.

– Sajnos kénytelen vagyok elbúcsúzni. Sürgősen beteghez hívnak. Ne zavartassa magát, Melander úr. Tudom, hogy ma délután szabad.

Elbúcsúzott Manuelától, még egyszer elmondta, hogy mindig a rendelkezésére áll tettel és tanáccsal, aztán kezét szorított Melander doktorral. Nemsokára már indult is a kocsija.

– Nem is tudtam, hogy nem állandó munkatárs az Erdei Klinikán – szólalt meg Manuela, aki csak így tudta értelmezni az orvos ajánlatát. – Egy olyan képességű orvos, mint maga, már rég főorvos vagy kórházigazgató lehetne.

– Történt valami az életemben, ami miatt kerülök minden kötöttséget. Azóta csak rövid időre szóló szerződéseket írok alá.

A lány kérdően nézett rá. A doktor szemében megint ott volt az a merengő szomorúság és védekezés, mint első nap, mikor találkoztak.

– Hajlandó lenne egy ideig itt dolgozni? A nagybátyám mindig azt mondta, ehhez a praxishoz igazság szerint két orvos kellene. Tudja, hogy néhány ágy is van, ahová be lehet fektetni a betegeket? A kis műtőben pedig mindent megtalál, ami csak létezhet egy nagy klinikán. Heinrich bácsi persze csak végszükségben operált, de azért jó néhány ember életét mentette meg vele.

– Szívesen megnézném – válaszolt Stefan Melander. – A nagybátyja valószínű pionírmunkát végzett itt.

Manuela elmesélte a nagybátyja történetét.

– Egy balesetben vesztettem el a szüleimet, nem sokkal érettségi előtt. Heinrich bácsi magával hozott ide, és az ő számára teljesen egyértelmű volt, hogy csak az orvosi egyetemre mehetek, hogy egyszer majd folytathassam a munkáját.

– Csak az ő kedvéért lett orvos?

– Eleinte igen – ismerte el Manuela. – Aztán rájöttem, hogy ez az egyetlen dolog, amit csinálni szeretnék. Csofáló dolog meggyógyítani beteg embereket, és új életet a világra segíteni.

Csillogott a szeme, átforrósodott a hangja. Stefan Melander megbűvölten nézte. A szíve hevesen vert. Ebben a pillanatban értette meg, hogy szereti Manuelát.

Kint már sötétedett, a lemenő nap utolsó sugarai vörös fénnyé vonták a szobát.

Melander doktor hirtelen felállt.

– Búcsúznom kell. Ne feledkezzen meg az ajánlatomról! Majd hívjon fel, és mondja meg, hogy döntött!

Manuela bólintott. Örült volna, ha a férfi marad még egy kicsit, de félt megmondani neki.

– Köszönöm, Melander úr.

A kezét nyújtotta, aztán kikísérte a ház elé, és sokáig nézett utána. Mikor a távolodó kocsi fényei eltűntek, egyszerre magányosnak és elveszettnek érezte magát.

★

Forstalb környékén valami bélfertőzés terjedt, így aztán Manuela lélegzethez sem jutott attól a naptól fogva, hogy megkezdte a rendelést. Állandóan úton volt, otthon pedig a járóbetegeket kellett ellátnia.

Elfriede nővér sokat segített. Körültekintő volt, minden betegről mindent tudott, és sokat segített Manuelának, hogy gyorsan beilleszkedjen.

Péntek este volt, az utolsó beteg pontban hét órakor távozott.

– Jobb, ha most rögtön elindulok a Reicher-tanyára, Elfriede nővér. Ez az egyetlen hívásom mára, aztán kezdődhet a hétvége!

– Nem enne valamit előbb, doktor-nő? – aggodalmaskodott Elfriede nővér.

– Köszönöm, nem vagyok éhes. Majd ha visszajöttem, nyugodtan megvacsorázunk. De ne csináljon nagy va-

csorát, bőven elég lesz valami hideg étel.

Orvosi táskájáért nyúlt, és kisietett. Hamarosan el is tűnt a nagybátyja kocsijával. A kocsi nem volt éppen új, de tökéletesen megfelelt, megbízhatóan gurult a magasan fekvő tanyák felé a keskeny, köves utakon.

Szinte elrepült ez a négy hét a nagybátyja halála óta. Néha még túl rövid is volt a nap, annyi mindent kellett csinálni.

Manuelának eszébe jutott, hogy csak kétszer beszélt telefonon Stefan Melanderrel. Még nem szabadulhatott az Erdei Klinikáról, mert Thorsten professzor a szabadsága alatt eltörte a karját, és még nem dolgozhatott.

Meghívhatnám vacsorára holnap este, elbeszélgethetnék egy kicsit – gondolta magában. – Talán közelebb férközhetnék hozzá.

Megtette az út utolsó szakaszát is, és leállította a kocsit a tanyaház tisztára sepert udvarán.

A fiatal parasztasszony gyermeket várt. Már két koraszülése volt, és most Heinrich bácsi kezdettől fogva szigorú fekvést rendelt el. A fiatalasszony be is tartotta az előírásokat, és Manuela ellenőrző vizsgálata szerint rendben is volt minden.

– Minden rendben lesz, Reicherné – mondta búcsúzkodás közben. – Még három hónap, és a karjában lesz a kicsi! De addig szépen fekdünie kell!

– Úgy lesz, doktor-nő. Olyan ször-

nyű volt, mikor a két kicsit elvesztetem! Köszönöm, hogy eljött.

Mikor Manuela visszaért a doktorkházhoz, egy kocsi állt a ház előtt. Egy pillanatra azt hitte, Stefan Melander az, de aztán észrevette, hogy ugyan ez is Volkswagen, de nem fekete, mint Stefané, hanem sötétszürke.

A ház felé haladva azon tűnődött, vajon ki lehet a késői beteg. A szobába lépve Elkét pillantotta meg.

– Elke, ez aztán a kellemes meglepetés! – üdvözölte örömmel a lányt. – Szép, hogy betartottad az ígéreted, és tényleg eljöttél.

Elke gondterhelten látszott, és még a mosoly, amellyel Manuelát üdvözölte, sem tudta feledtetni a szemében bujkáló szomorúságot.

– Remélem, ráérsz egy kicsit, Elke. Vacsorázz velem! – hívta Manuela.

– Nagyon szívesen. Már rég szerettem volna jönni, de mindig volt valami tennivalóm. Az ember sose jut a végére.

Manuela betette a rendelőbe az orvosi táskát, gyorsan kezet mosott, Elke pedig várt rá.

Elfriede nővér behozta a vacsorát. Mindenféléről fecsegték, de Manuela látta, hogy valami nyomja Elke szívét.

Vacsora után Elfriede nővér azonnal visszavonult. A két lány egyedül maradt.

– Minden rendben Thüngauban? – érdeklődött Manuela.

– Legszívesebben elmenekülnék onnan – tört ki Elke. – Csak tudnám,

hova menjek! – a szemében könnyek csillogtak.

– Na de Elke! Nem ismerek rád! – kiáltotta Manuela riadtan. – Mi történt?

Elke nagyot nyelt.

– Elena néni meghívott egy angol nőt, aki máris úgy viselkedik, mintha Hanno felesége lenne.

– Azt hittem, von Thüngen asszony egyelőre nem vágyik rá, hogy menyé legyen?

– Lady Relling gazdag, és az angol főnemességhez tartozik. Elena néni szerint ideális feleség lenne Hanno számára.

– És Hanno?

– Te is tudod, milyen. Lágy viasz az anyja kezében. Pedig egy ideig úgy látszott, mintha megértené, hogy mi ketten összetartozunk. Most is folyton mondja, hogy szeret, de egyszerűen nem hiszem, hogy valaha is a sarkára fog állni. Néha úgy érzem, legjobban lenne meghalni. Az embert felőrli, hogy örökké a háttérbe kell húzódnom. Ma este Elena néni vendégeket hívott. Értésemre adta, hogy nem illenék bele a társaságba. Hanno meg ott állt, és egy árva szót sem szólt. Christian bácsi elutazott. Ha ő itthon lenne, Elena néni nem mert volna így bánni velem. Sose szeretett valami nagyon, de így még soha nem sértett meg.

– Nyugodj meg, Elke – mondta Manuela. – Ha tényleg ott akarod hagyni Thüngauban, majd együtt kitalálunk valamit.

– Nem akarok elmenni – mondta Elke könnybe fúló hangon. – Amíg nem veszítem el végleg Hannót, bízom benne, hogy még minden jóra fordulhat. – Ránézett Manuelára: – Megvetsz, amiért még mindig reménykedem? Szeretnék olyan lenni, mint te, szeretném, ha nekem is lenne egy biztos célom.

– Miért vetnélek meg, Elke? Ahányan vagyunk, annyifélék vagyunk, és ez így is van jól. Maradj nálam, aludj itt az éjjel! Thüningenauban biztos nem fog hiányolni senki.

Elke fájdalmasan felsóhajtott. Manuela megint hallotta a sípoló hángot, amely már többször feltűnt neki.

Ebben a pillanatban Elke, Manuela mély megdöbbenésére, egyszer csak összecsuklott, az arca kékes színt öltött.

Manuela odarohant, hogy felsegítse, mielőtt leesik a székről. Felemelte, egyenesen tartotta a fejét. A keze után nyúlt, a pulzusát keresve.

De addigra Elke megint kinyitotta a szemét. Kicsit még zavart volt:

– Mi történt?

– Elájultál, Elke – mondta Manuela. Látta, hogy Elke arcába lassacskán visszatér a szín.

– Máskor is előfordult már?

– Néha, de soha nem tart sokáig. Elena néni szerint semmi komoly.

Manuelát hirtelen elöntötte a düh. Elena von Thüngennek semmi sem komoly a saját becses személyén kívül, kivéve még talán Hannót.

– Holnap tetőtől talpig megvizsgálak, Elke – szólalt meg végre. – Valami nincs rendben. Egy ájulásnak, akármi-lyen rövid ideig tartson is, kell legyen valami oka, és annak a végére kell járni. Jobban érzed magad?

Elke bólintott. Megköszörülte a torkát, mert úgy érezte, gombóc van a torkában, és nem tud megszólalni:

– Köszönöm, Manuela.

Már összeszedte magát. Kitörölte a könnyeket a szeme sarkából.

– Tudják Thüningenauban, hogy itt vagy?

– Friedrichnek megmondtam. Azt persze nem tudtam, hogy éjszakára is itt maradok. De holnap úgy sincs semmi munka az irodában. Egyszer nekem is jogom lehet egy szabadnapra!

Manuela elhatározta, hogy később majd felhívja Hannót.

Talán az, hogy Elke beteg, mégiscsak kivált belőle valamilyen reakciót. Az ember néha akkor jön tisztába a saját érzéseivel, ha aggódnia kell a másikért.

Levitte Elkét a vendégszobába, adott neki egy hálóinget meg egy pongyolát a magáéból, aztán még beadott neki egy enyhe altatót meleg tejben feloldva.

Eltartott egy darabig, míg Thüningenauban Friedrich, az inas felvette a telefont.

Miközben arra várt, hogy Hanno a telefonhoz jöjjön, a kagylóból zenét, nevetést és mindenféle hangokat hallott. Aztán megszólalt a fiú. Észrevehe-

tően meglepődött, mikor meghallotta Manuela hangját.

– Te vagy az, Manny? Valami baj van?

– Velem semmi, Hanno. Csak Elke nem érzi jól magát.

– Elke? Hát nálad van?

– Igen. Szoktunk néha találkozgatni. Az előbb elájult, és nem mertem hazaengedni. Holnap alaposan megvizsgálom.

– Gondolod, hogy valami komoly? – a hang gondterhelten csengett.

– Erre még nem tudok válaszolni, Hanno. Mondtam már, hogy holnap megvizsgálom, majd akkor mondhatok diagnózist.

Hallotta, hogy valaki Hannót hívja.

– Most nem beszélhetek tovább – szólt sietve a kagylóba. – Holnap felhívlak vagy átjövök. Köszönöm, hogy felhívtál.

Manuela még jó éjszakát kívánt, aztán letette a kagylót.

Egy darabig még elgondolkozva üldögélt a telefon mellett. Még mindig kedvelte Hannót, de ez már baráti vagy inkább testvéri szeretet volt.

Éppen fel akart állni, hogy ő is lefeküdni menjen, mikor megcsörrent a telefon. Manuela az órára nézett. Majdnem tizenegy. Biztos beteg, akinek segítségre van szüksége.

Boldogan elmosolyodott, mikor megismerte Stefan Melander meleg, mély hangját.

– Ez a telepátia, Melander úr! Az előbb éppen fel akartam hívni, hogy

megkérdezzem, nem lenne-e kedve holnap meglátogatni. Rég nem találkoztunk.

– A legnagyobb örömmel – válaszolta a férfi. – Reméltem, hogy valami ilyesmit fog mondani. Sok munkája van?

– Rengeteg. De örülök, ha dolgozhatok. Hogy van Thorsten professzor?

– A jövő hét elején visszajön Bergesfeldenbe. Begyógyult a karja, de még eltart egy darabig, amíg tökéletesen tudja használni.

– Örülhet, hogy ilyen megbízható és tehetséges helyettest talált, mint maga, Melander doktor.

Stefan Melander nevetett:

– Még a végén elbízom magam, Groneberg kisasszony. Nem vagyok hozzászokva a bókokhoz.

– Akkor majd gyakrabban bókolk magának – vágott vissza Manuela vidáman. – Aludjon jól, és holnap délelőtt tizenegy körül várom. Tegye szabadabbá magát egész napra!

– Majd meglátom, mit tehetek. Jó éjszakát.

*

Manuela egész éjjel Stefan Melander-ről álmodott, és reggel jókedvűen ébredt.

Felkelt, kinyitotta az ablakot, és nekikezdett szokásos reggeli tornájának. A mező fölött még finom fátyolként lebegett az éjszakai köd. Az erdő felől moha és gombák fűszeres illatát hozta a szél.

A házban még minden csendes volt, mikor szobájából átment a fürdőszobába. Lezuhanyozott, aztán farmert és pólót húzott. Haját egyszerű csattal fogta össze.

Halkan lement a rendelőbe, és belépett a vizsgálóba. Újra elcsodálkozott, hogy Heinrich bácsinak tényleg minden műszere és felszerelése megvolt egy teljes kivizsgáláshoz, s így bonyolult esetekben is képes volt gyors diagnózist felállítani.

Volt ott EKG, röntgengép, sőt még egy jól felszerelt kis laboratórium is.

Az is nagy előny, hogy Elfriede nővérnek kétfajta képesítése is van: nemcsak röntgenasszisztens, de szakképzett műtősnő is. Korábban egy egyetemi klinikán dolgozott, de aztán megsérült a lába, nehezen járt, s ezért jött el Heinrich bácsihoz. Nagy szerencséjére a forstalbi és környékbeli betegeknek...

Manuelát Elfriede nővér hangja riasztotta fel gondolataiból:

– Maga az, doktornő? Jó reggelt. Zajt hallottam, és azt hittem, valami nincs rendben.

– Jó reggel, Elfriede nővér – üdvözölte Manuela barátságosan. – Csak körülnéztem egy kicsit. Von Tann kisasszony nincs jól, szeretném alaposan megvizsgálni. Meg is kérem majd, csináljon róla egy EKG-t meg néhány röntgenfelvételt.

– Persze, csak előbb elkészítem a reggelit. Ha gondolja, kint teríték.

Olyan szép az idő, és úgyis elég hosszú lesz még a tél.

– Igaza van, Elfriede nővér. Még valamit meg akartam beszélni magával. Nem szeretném továbbra is a kettős munkával terhelni. Majd keresünk valami rendes asszonyt, aki vezeti a háztartást, és gondoskodik mindenről, amit maga eddig csak úgy mellesleg megcsinált.

Elfriede nővér elgondolkodva mosolygott: – Nem volt túl sok a munka – szólalt meg aztán. – Azért örülnék, ha kicsit könnyítene rajta. Grinderné, aki a nehéz házimunkákat végzi, kitűnően főz. Tudja, özvegy, és biztosan örülne, ha hozzákereshetne még valamit a kis nyugdíjához.

– Jó, beszéljen velem, kérem. Ha akar, itt is lakhat, hely aztán bőven van.

– Az már igaz. Nagy családnak való ez a ház, sok gyerekkel. A nagybátyja sajnos született agglegény volt.

– Megvolt a hivatása, és annyi elég is volt neki. Egy nővel persze más a helyzet. Majd meglátjuk.

Megint eszébe jutott az álma és Stefan Melander. Úgy válaszolt, mintha ezt a képet akarná elhessegetni magától: – Megnézem, mit csinál a vendégünk. Hús perc múlva reggelizhetünk. Igazán boldog vagyok, hogy újszólván örököltem magát Heinrich bácsitól, Elfriede nővér.

A nővér boldogan mosolygott: – Köszönöm, doktornő. Már attól félttem,

nem akar majd velem dolgozni – valotta be.

– Az isten szerelmére, miért? Ilyen kitűnő segítséget másutt se nagyon lehet találni, hát még itt, az isten háta mögött.

Intett a nővérnek, és elindult a vendégszoba felé, hogy felébressze Elkét.

Elke kitűnően aludt, és már sokkal jobban érezte magát, legalábbis azt mondta Manuelának a reggelinél: – Tulajdonképpen nincs is szükség semmiféle vizsgálatra.

– Szó se lehet róla – tiltakozott Manuela energikusan. – Nem fog fájni, és hamar végzünk.

*

Később átmentek a rendelőbe, és Elke türelmesen alávetette magát az összes vizsgálatnak.

– Hétfő reggel még egyszer át kellene jönnöd éhgyomorral – kérte Manuela, mikor mindennel elkészült. – Még meg kellene csinálnunk néhány laborvizsgálatot. Jöhetsz már reggel fél nyolckor, Elfriede nővér majd mindenről gondoskodik.

Elke ijedten nézett rá: – Találtál valamit, Manuela?

– Valami nincs rendben a vérnyomásoddal, és az EKG-n is látok valamit, de nem komoly. A röntgenfelvételekre még várni kell egy kicsit, az nem megy olyan gyorsan.

Arra gondolt, megkéri Stefan Melandert, nézzék meg együtt a röntgen-

felvételeket, hiszen a férfinak a belgyógyászat is az egyik szakterülete.

Visszamentek a rendelőből a teraszra. Elke nagyon kimerültnek látszott, ahogy hátradólt a nyugágyban.

Manuela folyton az országot felé hallgatózott, de csalódására az első zaj, amit meghallott, nem motorzúgás volt, hanem egy ló patkóinak csattogása.

Biztosan Hanno, gondolta magában, és igaza is lett.

Nem sokkal később a ház sarkánál feltűnt Hanno, lóháton.

– Helló – kiáltott oda erőltetett vidámsággal. – Nem zavarok?

Ahogy váratlanul meghallotta a fiú hangját, Elke arcát elöntötte a vér. Kapkodva ült fel a nyugágyban.

– Dehogyan zavarasz, Hanno – tiltakozott Manuela. – Már túlestünk a nagy vizsgálaton.

– Hogy te miket csinálsz, Elke – nézett rá Hanno gondterhelten a lányra. – Jobban vagy már?

Elke még inkább zavarba jött.

– Honnan tudod, hogy rosszul éreztem magam?

– Manuela hívott fel. Jól rám ijesztett. Meg is mondtam a mamának, hogy kikapcsolódásra van szükséged.

A hangja energikusan csengett.

Úgy látszik, bevált a recept – gondolta magában Manuela.

– Örülnék, ha itt maradnál, Elke – hívta a lányt. – Hanno majd áthoz néhány dolgot, vagy átküldi. Feltéve,

ha van kedved. Nem akarok erőszakoskodni.

– Boldogan elfogadom a meghívást, Manuela, ha tényleg komolyan gondolod – válaszolt Elke hálásan. – Majd igyekszem nem túl sok gondot okozni.

– Szó sincs róla. Örülök, hogy lesz társaságom, és közben kicsit szemmel is tarthatlak. – Hanno felé fordult: – Nem akarsz leülni egy kicsit? A lovat nyugodtan kiengedheted a mezőre, az is a dokortanyához tartozik.

Hanno eddig kantáránál fogva tartotta a lovát, most gyengéden rácsapott a hátuljára, s az vidáman ügetett a friss zöld fű felé.

– Hozok egy csészét. Még biztos meleg a kávé – kínálta Manuela, és eltűnt a házban.

– Szép volt a mulatság? – kérdezte Elke, mikor egyedül maradtak Hannóval.

– Unalmas és fárasztó. Papa nagy botránnyt csapott a mamának, mikor megtudta, hogy téged tulajdonképpen elkergetett. Én se viselkedtem valami tisztességesen veled. De annyira elképedtem, hogy szóhoz se jutottam. Nagyon sajnálom, soha többé nem fordul elő.

– Jaj, Hanno, legközelebb is ugyanígy hallgatsz majd!

– Mindenről az a felfuvalkodott liba tehet. A mama meg úgy tesz, mintha legalábbis maga az angol királynő lenne. Mindenesetre, ha azt hiszi, sikerül összeboronálnia azzal a nővel, hát nagyon téved.

Elke összerezzen. A szíve hevesen vert, és azonnal újra nehezőre esett a levegővétel.

– Lassan kezdem felfogni azt, ami pedig a napnál is világosabb – folytatta helyette Hanno. – Hogy mi ketten egymásnak vagyunk teremtve, Elke. – A lány keze után nyúlt, és megszorította.

– Manny tényleg csodálatos, és én bele is voltam bolondulva. De az, hogy titokban eljegyeztem, inkább kísérlet volt, hogy fellázadjak a mama ellen. Meg akartam mutatni, hogy egyedül is képes vagyok dönteni. Manny hamarabb megértette, mint én, hogy sose lennénk boldogok egymással. Nem illünk össze. Ő olyan komoly és kötelességtudó, én meg csak úgy élek bele a világba. De ha segítesz, még belőlem is lehet talán egész használható ember.

Még mindig fogta a lány kezét, és Elke gyengéd szorítással viszonzta.

– Szeretlek, Hanno, tudod jól. Az én számomra soha nem volt és nem lesz más férfi. Mindent vállalok melletted. De Elena néni biztos nem fog beletörődni, hogy egyszer csak felnőtt ember lettél.

– Kénytelen lesz – válaszolta Hanno, és a hangja most ugyanolyan keményen csengett, mint az anyjáié. – Abba hagyom a teniszt. Úgysem lennék soha igazi világsztár, ahhoz nem vagyok elég tehetséges. Akkor már inkább a papától tanulok, még ha kicsit öreg fejjel vágok is bele. Manny is megmondta

egyszer, hogy az én igazi dolgom a gyár és Thüngenau.

– Csodálatos nő – lelkesedett Elke. – Olyan boldog vagyok, hogy a barátnőjévé fogadtam.

Manuela tűnt fel egy újabb terítéssel és egy nagy darab mázsolás kaláccsal.

– Tudom, hogy szereted az édességet, Hanno.

Elé tette a tányért, és kitöltötte a kávéval.

– Elke és én összeházasodunk, Manny. Ha másképp nem megy, hát anyám akarata ellenére. Tulajdonképpen neked köszönhetem, hogy végre kinyílt a szemem.

– Hála az egeknek, Hanno – kiáltott fel Manuela. – Szívből gratulálok. De jaj neked, ha nem állod a szavad! Velem gyűlik meg a bajod!

– Ezúttal a mama minden eszközt be fog vetni – tűnődött el Hanno. – Örülök, hogy Elke nálad maradhat. Inkább egyedül vívom meg ezt a csatát.

– Biztosan nem leszel egyedül. Apád segíteni fog. Alig várja már, hogy egyszer a sarkadra állj.

– Igen, az utóbbi időben nekem is ez az érzésem.

*

– Hol voltál egész délelőtt, Hanno? – érdeklődött Elena von Thüngen éles hangon, amikor Hanno ebéd előtt végre előkerült. – Diane annyira számított rá, hogy játszik veled egy meccset!

– Ebben a hőségben? – vetette el-lene Hanno. – Köszönöm szépen, úgyszem mentem volna bele. Forstalbban voltam a doktortanyán Manuelánál és Elkénél.

– Elke? – ismételte meg az anyja. – Mit csinál ott? Itt is bőven lenne tenni-valója.

– Üdül, mama. Minden embernek joga van néhány hét szabadságra egy évben. Ezt teszi most Elke.

– Pont most, mikor vendégünk van?! Egyáltalán, nagy tapintatlanság, hogy csak úgy fogja magát és elutazik!

– Diane-nak aligha esik nehezére, hogy nélkülözze Elke jelenlétét, mama. Elég világosan megmutatta tegnap.

– Angliában nem szokás meghívni a cselédséget a házimulatságokra – vetette közbe Diane Relling fölényes nevetéssel.

– Elke nem cseléd – mondta Hanno kedvetlenül. – Mama ifjúkori barátnőjének a lánya, aki biztosan nem is sejtette, hogy valaha így fognak bántani a gyerekével. Egyébként szeretem, és feleségül fogom venni. Rövidesen.

– Hanno! – kiáltott fel ijedten Elena von Thüngen.

Diane felháborodottan nézett rá: – Igaz ez, Elena néni? Hiszen nekem azt mondta, hogy a fia megtiszteltetésnek venné, ha megkérhetné a kezemet!

– Hanno természetesen nem fogja feleségül venni Elkét. – Elena von

Thüngen óriási önuralommal igyekezett nyugodtan beszélni, de nem nagyon sikerült.

– Feleségül fogom venni, mama. Törődj bele! – vágott vissza Hanno. – Most pedig magadra hagylak Diane-nal. Majd szíveskedsz megmagyarázni neki, hogy ezúttal hiába számítottál az engedelmességemre.

Hanno apja dolgozószobája felé indult, kopogott és belépett.

Christian von Thüngen minden szót hallott a hangos vitából. – Gratulálok, Hanno. Végre elvágtad a köldökzsinórt. Már nem is merem remélni, hogy egyszer bekövetkezik.

– Pedig nagyon sajnálom, hogy ilyen goromba voltam a mamához. Nagyon szeretem, még akkor is, ha folyton parancsolgat, mintha még mindig csecsemő lennék. Feleségül veszem Elkét, csak a szabad időmben fogok teniszezni, és a segítségeddel megpróbálok hasznossá tenni magam az üzemben.

Christian von Thüngen elismerően megveregette a fia vállát: – Úgy veszem, hogy férfiúi becsületszavadat adtad. Nekem nagyon is megfelel menynek a kis Elke. Segíteni fog neked is, hogy boldogulj. Néha már-már feladtam a reményt, hogy magamból is találjak benned valamit. Igyunk egyet az új Hannóra!

A barokk szekrényhez lépett, ahol az italait tartotta, és konyakot töltött két pohárba.

Mielőtt az első kortyot felhajtották

volna, mélyen egymás szemébe néztek.

Délután Elena von Thüngen sietve elutazott Diane Relling társaságában.

– Környezetváltozásra van szükségem – magyarázta hűvösen. – A Riviérára utazom, Nizzába vagy Cannes-ba, még nem tudom. Itt úgysem fogok hiányozni senkinek. És senki nem várhatja el tőlem, hogy megjátsszam a boldog örömanyt, mikor a fiam ilyen rangján aluli házasságot köt.

Titokban azt remélte, hogy a fenyegetés meghátrálásra készíti Hannót.

De kénytelen volt belátni, hogy a fia ezúttal tényleg a maga kezébe veszi a sorsát.

*

– Megszokott már itt, Groneberg kissasszony? – érdeklődött Stefan Melander.

Ebéd után Manuela sétálni indult Stefan Melanderrel, míg Elke visszavonult, hogy aludjon egy kicsit.

– Igen – válaszolta Manuela. – Tulajdonképpen olyan, mintha hazajöttem volna. A házban még majd átalakítottak néhány dolgot, szeretném a magam ízlése szerint berendezni a szobákat. Egy nő mindig más dolgokat szeret maga körül, mint egy férfi. Eddig mindig bútorozott szobában laktam, és nemigen volt lehetőségem szép dolgokkal körülvenni magam. Most ez is másképp lesz, feltéve, ha jut rá időm.

– Az idő luxuscikk egy orvos számára, különösen ha önálló – válaszolt Stefan Melander. – Mindig erre gondolkok, ha Anders kollégát látom. Ott van az a szép háza, és mégis mindig egyedül van.

– Talán így érzi jól magát – vélte Manuela. – Lehet, hogy nem is szeretné, ha a feleségének alkalmazkodnia kellene a betegeihez, és osztozkodnia kellene rajta. Hacsak nem orvosnő vesz feleségül, aki megéri.

Stefan Melander nevetett: – Robert Andersnek minden haja szála az égnek állna, ha hallaná, miket beszélünk róla. Nemrégiben mesélte, hogy van egy nénikéje, aki minden bizonnyal elragadó idős hölgy lehet, de újra meg újra megpróbálja bekötni az unokaöccse fejét. Valószínűleg ugyanolyan megfontolásból, mint amiket mi mondtunk az előbb.

– Ha egyszer eljön az igazi szerelem, és az ember szeretne mindig együtt lenni a másikkal, akkor úgysem számítanak az érzévek, az ember úgyis csak a szívére hallgat. Végül is mindannyian teljes életről álmodozunk, olyan belső harmóniáról, amelyet csak egyetlen emberrel tudunk megosztani.

A magas fák alatt rátértek egy keskeny erdei ösvényre. A fejük fölött összefonódó lombokon átszűrődő napfény zöld-arany színbe vonta őket.

– Gyerekkoromban mindig azt hittem, hogy kint a tisztáson tündérek táncolnak – mesélte Manuela az előttük felderengő fényfoltra mutatva. – Néha

órák hosszat kuporogtam egy fa mögött, hátha meglátok egyet.

Kék szeme ragyogott, szája sarkában lágy mosoly bujkált, mintha most is az emlékei felé hallgatózna.

Stefan Melander elragadtatva nézte, sötét szemében megenyhült a komoly kifejezés. Alig tudta visszatartani magát, hogy ne fogja meg Manuela kezét, hogy soha többé ne is engedje el.

Hella emléke, amely oly sokáig élt benne fájdalmas élességgel, egyre inkább halvány árnyékká vált.

Manuela most megfordult, és észrevette a pillantását. Valami nagy-nagy boldogságot érzett, amely vágyakozva megdobogtatta a szívét... Aztán a varázslatos pillanat elmúlt.

Visszafelé az úton sok mindenről beszélgettek, csak arról az egyről nem, ami a szívüket nyomta. Szégyellték kimondani, féltek, hogy a másiknál nem találnának visszhangra.

És mikor felbukkant előttük a doktortanya, mindketten úgy érezték, hogy elmulasztottak valamit.

– Meg akarta mutatni von Tann kisasszony röntgenfelvételeit – emlékeztette Stefan Manuelát, mikor beléptek a házba.

– Igen, ha lenne olyan kedves és megnézné. Jöjjön velem, kérem. Legelőbb a rendelőket is meglátja. Meg fog lepődni, micsoda felszerelése volt itt a nagybátyámnak.

Előrement, és parfümjének illata megcsapta a férfit. Elnézte a keskeny váll mozgását a vékony blúz alatt, a

finom tarkót, a hosszú lábakat, ahogy kecsesen lépkedett előtte.

Megint nagy önuralomra volt szüksége, hogy ne rántsa magához, ne vallja be neki, mit érez.

Manuela érezte a férfi pillantását. Örült, mikor végre a röntgenfelvételekért nyúlhatott, amelyeket Elfriede nővér kikészített a fehérre lakkozott fém íróasztalra.

– Bekapcsolom a vetítőt – mondta.

Stefan Melanderrel együtt lépett a kivilágított képernyő elé. Mindketten azonnal felismerték a rendellenességet a mellkas felső részéről készült felvételen.

– Carcinoma? – suttogta ijedten Manuela.

– Nem látható pontosan. A másik oldalról is meg kellene csinálni a felvételt. – Stefan Melander máris csak orvos volt, csupa figyelem, csupa koncentráció. – Megkérhetnénk von Tann kisasszonyt még egy felvételre?

– Meg kell legyen – válaszolt Manuela. – De nem akarom megijeszteni.

– Mondja azt, hogy nem sikerült a felvétel – javasolta Stefan Melander. – És ha nincs kifogása ellene, szívesen meghallgatnám én is.

– Mi kifogásom lenne? A beteg egészségéről van szó, aki ráadásul még magánemberként is közel áll hozzám. Szörnyű lenne, ha beigazolódna ez az első, felületes diagnózis. Itt van még egy sztetoszkóp. Szüksége lehet rá.

Kivette a műszert az egyik fiókból, és az asztalra tette.

Elkében semmiféle gyanút nem ébresztett a kegyes család. Manuela Elfriede nővért is beavatta.

Melander doktor és Manuela nagyon megkönnyebbült, mikor röviddel a második vizsgálat után megint megjelent Hanno, hogy sétálni hívja Elkét. Így legalább nyugodtan megbeszélheték az új röntgenfelvételeket.

Melander doktoron még rajta volt Heinrich bácsi egyik köpenye, a nyakában sztetoszkóp. Manuela elővette Elke ma reggel írt kórlapját, hogy azonnal rávezeesse az újabb diagnózist.

– Nagyon jó megfigyelő volt, Gronenberg kisasszony, hogy azonnal észrevette a sípoló lélegzetet. Onnan ered, hogy állandó nyomás nehezedik a hörgőkre. Nézzük csak meg még egyszer az új felvételeket!

Két kézzel a magasba emelte. Manuela, aki mögötte állt, mindent jól látott.

– Mégiscsak carcinoma – szólalt meg elfúló hangon. – Hogy lehet ez? Semmi jele, és mégis...

– Megfelelnek az ájulásokról és a ziháló légzésről – emlékeztette Melander doktor. – Mégsem vagyok egészen biztos benne, hogy daganat. Ugyanúgy lehet gégeprobléma, amit a mellkasi aorta aneurysmája vált ki.

Manuela néhány másodpercig hallgatott. Lázasan igyekezett visszaemlékezni mindenre, amit az aneurysmáról tanult.

Az egyik ütőér falának kidudorodásáról van szó, amely egy szép nap váratlanul megpattanhat, s a beteg szervezetében belső vérzés lép fel.

– Egyformán katasztrófális mind a kettő – mondta halkan.

– Nincs igaza, Groneberg kisaszszony. Ha az aneurysmát időben eltávolítják, a beteg gyorsan felgyógyul, a carcinomáról viszont soha nem tudhatjuk, elszigetelt-e vagy már áttételes. Nézzen csak ide! Még egészen kicsi, és közvetlenül a hangszálak mellett fekszik, de nem annyira közel, hogy teljesen átfonná. Különben von Tann kisaszszony már beszélni se tudna. Rekedt ugyan, de nem annyira, hogy bármelyik pillanatban attól kellene tartanunk, hogy teljesen elveszti a hangját.

Ismét figyelmesen tanulmányozták a röntgenfelvételt.

– De ez az aneurysma olyan, mint egy időzített bomba. Bármelyik pillanatban felrobbanhat – gondolkodott hangosan Manuela. – Gyakorlatilag azonnal meg kellene operálni Elkét, hogy minden veszélyt kiküszöböljünk.

– Ez lenne a legjobb – hagyta helyben Stefan Melander.

Letette a röntgenfelvételeket az asztalra, levette a sztetoszkópot és a fehér köpenyt.

– Van némi tapasztalatom ezen a téren – mondta aztán. – Bonyolult műtét, de nem kivihetetlen. Természetesen először megfelelő előkészítésre van szükség a klinikán. Úgy látszik, Thüningenauban meglehetősen kihasz-

nálták. Nem a legjobb a fizikai állapota, és nemcsak az aneurysma miatt.

Manuela bólintott. Azon gondolkodott, hogy Elke számára valóságos Hiób-hír lesz, amit meg kell mondjon neki, de nem halogathatja sokáig.

– Talán előbb von Thüngen úrral kellene beszélnie, Groneberg kisaszszony – szólalt meg Stefan Melander, mintha belelátna a gondolataiba. – Nagyon közel áll hozzá, és Elke hallgatni fog rá, ha ő kéri, hogy fogadja meg a tanácsunkat.

Manuela azon tűnődött, mennyire ingatag Hanno. Csak az idő fogja megmutatni, tényleg megváltozott-e. Mindenesetre meg kell tudnia az igazságot.

– Szegény Elke – sóhajtott fel halkan. – Olyan lesz neki, mint a derült égből a villámcsapás. Tartok tőle, nem fogja belátni, miért van szükség sürgősen a műtetre. Nem is tudom, meg szabad-e mondani neki a teljes igazságot.

– Ebben egyetértünk. Nem is érdemes azon gondolkozni, hogy az orvostudományban járatlan emberek nehezen képzelik el, mi is az az aneurysma. Függetlenül attól, hogy ilyen korai stádiumban százszázalékos esély van a sikerre.

Ahogy kimondta, arra kellett gondoljon, nincs olyan műtét, amelynél százszázalékos lenne a siker esélye. Túl sok az előre nem látható tényező.

– Beszélek Hannóval – mondta Manuela. – Talán Elkének is megmondom az igazat, ha gondolja. Végül is ez az eset az öné, Melander doktor.

Még mindig a rendelőben álltak egymással szemben, és a diagnózison gondolkodtak.

Egy pillanat alatt megfedkeztek minden egyébről, még a kettejük között támadt hirtelen érzelméről is.

*

– Miért vagy olyan titokzatos, Manny?
– kérdezte Hanno, mikor néhány perccel a megbeszélte idő után belépett az „Arany Mór” szálloda éttermébe. – Bocsánat, hogy elkéstem. Sürgős hívásom volt.

Kezet fogott Manuelával, aztán leült vele szemben a kétszemélyes asztalhoz.

– Nagyon kíváncsi vagyok, mit akarsz négy szemközt mondani nekem? – folytatta, mert a lány nem válaszolt. – Olyanok vagyunk, mintha titkos találkánk lenne.

Manuela kierőszakolt magából egy mosolyt.

Három óra múlt, az étteremben csak néhány korai uzsonnavendég tartózkodott.

– Elkérő van szó, Hanno – szólalt meg végre Manuela.

– Elke? Megint elájult? Pedig megígérte, hogy egész nap a nyugágyban fog ülni, és tényleg pihenni fog.

– Úgy is tesz, Hanno . . . Csak . . .

Hanno hirtelen éber lett: – Találtál valamit a vizsgálatnál, Manny? Elke komolyan beteg?

Manuela látta a szemében az aggodalmat, látta keze ideges rándulását.

Még soha nem volt ennyire biztos benne, hogy Hanno tényleg szereti Elkét.

Kíméletesen elmondta neki a vizsgálatok eredményét.

– Veszélyes a műtét, Manuela?

– Valamennyire minden műtét veszélyes, Hanno. Stefan Melander kitűnő sebész. Segíteni fog Elkén, ebben biztos vagyok. Nincs más lehetőség, hogy megszabadítsuk ettől a betegségtől, ami egyszer még a halálát okozhatja. Hidd el nekem, Elke a legjobb kezekben van Melander doktornál.

Hanno lehajtotta a fejét: – És most azt várod tőlem, hogy beszéljem rá Elkét a műtétre?

– Nem, Melander doktor majd beszél vele. Semmiképpen sem fogja megmondani neki, pontosan miről is van szó. Nem szabad félnie a műtétől, Hanno. Ez a te feladatod. Megbízik benned, hallgat rád, mert mindenkinél jobban szeret a világon.

– És ha belehal? Ha elhagy, még mielőtt boldogok lehettünk volna együtt? Jaj, Manuela, remélem, kibírom, amire kérsz.

– Meg kell tenned, Hanno, Elke kedvéért. Ha te azt mondod neki, nem is olyan nagy a baj, neked elhiszi.

Nagyon megsajnálta a fiút, ahogy ott ült vele szemben, összetörten és gondterhelten. Mintha teljesen eltűnt volna hódító bája. Már nem a gondtalan playboy volt. Ez alatt a néhány perc alatt, míg a hetedik mennyországból a poklok mélyébe zuhant, férfivá érett.

Manuela keze után nyúlt.

– Megígérem, hogy mindent megteszek, hogy Elke vállalja a műtétet. Majd gondoskodom róla, hogy ne is sejtse, miről is van szó. De előbb még beszélni szeretnék Melander doktorral.

– Számít is rá, Hanno. Hívd csak fel, állapotjaitok meg egy időpontban. A többit majd ő elmondja.

Az ódon vendégfogadó előtt búcsút vettek egymástól. Mielőtt visszament volna a rendelőbe, Manuela még meglátogatott két beteget. Rövid idővel a rendelési idő kezdete előtt ért haza a doktorházba.

Elfriede nővér teát főzött, és még a rendelés előtt behozott Manuelának egy csészével.

– Hogy van von Tann kisasszony? – érdeklődött Manuela.

– Sétált egyet, aztán lefeküdt pihenni – számolt be Elfriede nővér. – Rosszul néz ki, és úgy látom, súlyosbodnak a légzészavarai.

Manuela riadtan kérdezte magától, lehet-e, hogy az aneurysma gyorsabban terjed tovább, mint a röntgenfelvételtől sejtették volna?

Mielőtt behívta az első beteget, még gyorsan felhívta Stefan Melandert, hogy beszámoljon neki Elfriede nővér megfigyeléseiről.

– Még ma este hozza be von Tann kisasszonyt a klinikára – javasolta Stefan. – Mondja azt, hogy néhány napi klinikai megfigyelésre van szükség.

Manuela megígérte.

Éppen ma rengetegen voltak a ren-

delésen, és mikor már az utolsó beteg is elment, behoztak még egy kislányt, aki olyan szerencsétlenül esett le a kerékpárjáról, hogy a lábszárán csúnya seb keletkezett.

Manuela ellátta a gyereket, aztán sietve kezét mosott, és átment Elkéhez, aki még mindig a szobájában volt.

Elke nem aludt, lemondó pillantással fogadta Manuelát.

– Azt hiszem, nem tesz jót nekem a lustálkodás – vallotta be. Manuela ijedten hallgatta a rekedt hangot. – Állandóan fáradtnak érzem magam, és a tetejébe úgy látszik, még meg is fáztam. Úgy károgok, mint egy varjú.

Manuela mosolyt erőltetett az arcára: – Egyszerűen csak kimerült vagy, Elke. Nincs rendben a vérkeringésed, és a hörgőiddel se stimmel valami. Melander doktornak teljesen igaza van, mikor azt mondja, menj be hozzá néhány napra az Erdei Klinikára. Beviszlek. Ott majd megpróbálják a légzészavaraidat is megszüntetni. Lehet, hogy Melander doktor még egy kisebb műtétet is fog csinálni.

Igyekezett könnyedén és nyugodtan beszélni, és közben figyelte, hogyan fogadja Elke a bejelentést. Legnagyobb meglepetésére semmi ellenvétele nem volt.

Csak annyit mondott: – Ha meg kell lennie... Miért ne csinálhatnád meg te, Manuela?

Manuela nevetett: – Nem vagyok sebész szakorvos, az én sebészeti tudásom csak a nőgyógyászatra szorítkozik.

Fel tudsz kelni? Akkor még ma beviszlek a klinikára.

– Még ma? Ez aztán gyorsan megy! Jól meglepődik majd Hanno, ha megtudja!

Manuela megfogta Elke csuklóját, és kitapintotta a pulzusát. Túl gyorsan vert, ráadásul szabálytalanul. A keze száraz és forró volt. Úgy tűnt, magas láza van.

– Akkor most felkelek és felöltözöm – mondta Elke.

Amikor felállt, egy pillanatra megingott. Lassan felöltözött, de nem hagyta, hogy Manuela segítsen neki.

Ezernyi gondolat kergetőzött a fiatal orvosnő fejében. Mégis tudórak lenne? A vérkép nem erre utal, de biztosak csak akkor lehetünk benne, ha . . .

– Kész vagyok, Manuela. Ha akarod, máris indulhatunk. Talán magammal kéne vigyek egy-két dolgot.

Hanno áthozott egy bőröndnyi ruhá-neműt Thüngenauból. Elke fehérneműt, hálóinget és egy pongyolát gyö-möszölt egy utazótáskába, aztán még mellétette a kis táskáját a kozmetikai szereivel.

Olyan gyöngének és elesettnek érezte magát, mint még soha életében. Nem értette, mi történt vele egyik napról a másikra.

Indulás előtt Manuela még gyorsan felhívta az Erdei Klinikát, és szólt Stefan Meländernek, hogy rövidesen ott lesznek.

– Folyton azon töröm a fejem, hogy jöhet ilyen hirtelen a teljes összeomlás –

tűnődött Elke, mikor már Manuela mellett ült a kocsiban. – Meg tudod ezt magyarázni nekem?

– Eddig nagyon sok energiával és önuralommal tartottad magad, Elke. Jön egy pont, mikor az ember már az összes energiataralékait elhasználta, és akkor már a legerősebb akarat sem segít. Néhány hét alatt túl leszel az egészen, és frissen, egészségesen indulsz a közös életbe Hannóval.

– Olyan, mint egy álom, Manuela – suttogetta Elke. – Hogy tényleg szeret, és feleségül akar vanni, még akkor is, ha Elena néni ellene van. Gondolod, hogy tényleg boldogok lehetünk, ha ő ellenem van?

– Egyszer majd von Thüngen asszony is megérti, hogy Hanno keresve sem találhatott volna nálad megfelelőbb és hozzáillőbb feleséget. Akkor majd belátja, mennyi mindentől fosztja meg magát, ha makacsul ragaszkodik az álláspontjához. Vannak emberek, akiket valami igazán nagy szerencsétlenség kell érjen ahhoz, hogy megért-sék, mit hibáztak el. És von Thüngen asszony számára ilyen katasztrófa az, hogy Hanno egyszerre a maga útját akarja járni. Ne rágódj rajta, az ilyen problémák néha hamarabb megoldódnak, mint hinnénk.

Már Bergesfeldenben jártak, elhagdtak a piactér, aztán a Nepomuki Szent János szökőkút mellett, végül befordultak az Erdei Klinikához vezető csendes kis utcába.

A hatalmas ablakok mögött már ég-

tek a lámpák. Az erdő fölött leszállt az esti szürkület.

A portás nővér már mindent tudott: – 22-es szoba, a magánbetegek osztályán, doktornő – igazította útba őket, miután üdvözölte Manuelát és az új beteget.

Elke és Manuela liften ment fel. Az egyágyas szobában már várta őket Melander doktor.

Barátságosan üdvözölte Elkét, aztán kezét nyújtott Manuelának.

– Ma már semmit se csinálunk, von Tann kisasszony. Kap egy enyhe altatót, aztán majd holnap reggel találkozunk.

A könnyed fesztelenség árca azonnal lehullott Stefan Melanderről, mihelyt kilépett Manuelával a betegszobából.

– Még egyszer végiggondoltam az egészet, Manuela. Minden amellett szól, hogy az aneurysma iszonyatos tempóban terjed tovább.

Egyikük sem vette észre, hogy a férfi a keresztnevéen szólította a lányt. Ugyanaz a gond foglalkoztatta mindkettőjüket:

Sikerül-e a műtét?

Erre nem is szabad gondolni. Az orvos kötelessége, hogy tegye, amit tennie kell és amit tennie lehet.

– Úgy megijedtem, amikor délután megláttam Elkét, Stefan. Ilyen körülmények között hamarabb meg kell operálja, ugye?

– Egy-két napig várnom kell. Előbb valamennyire rendbe kell hozzam a

vérkeringését. Várjon egy pillanatig! Még egyszer meg akarom nézni von Tann kisasszonyt. Van ugyan egy nővér mellette, de jobb, ha magam győződöm meg róla, hogy rendben van.

Manuela a folyosón várt. Azon gondolkozott, hogy minden műtét megköveteli az orvostól, hogy teljes tudását latba vesse. És hogy mellette álljon egy Láthatatlan Valaki.

– Már alszik – újságolta Stefan Melander, mikor kis idő után visszajött. – Nagyon kimerült.

– Gondolja, hogy az aneurysma miatt?

– Nagyon lerontja az általános fizikai állapotot. Lenne kedve sétálni velem egyet, Manuela? Csak pár lépés az erdő. Szükségem lenne egy kis friss levegőre.

A hátsó bejáraton hagyták el a klinika épületét, és a parkon át egy kis kapuhoz jutottak, amely közvetlenül az erdőre nyílt. Stefannak kulcsa volt hozzá.

A magas fák alatt már majdnem teljesen besötétedett. Lassan lépkedtek egymás mellett.

– Von Thüngen úr felülmúlta önmagát, hogy úgy mondjam – szólalt meg Stefan hosszas hallgatás után. – Biztos vagyok benne, hogy erőt és bátorságot önt majd von Tann kisasszonyba. Nagy szüksége lesz rá.

– Úgy megkönnyebbültem, hogy mindjárt tudtam beszélni magával, Stefan. Rettenetesen félek, hogy elmulasztottam valamit Elkénél. Egyedül

biztosan nem lettem volna képes ilyen pontos diagnózist felállítani.

– Akkor szakorvoshoz küldte volna von Tann kisasszonyt, Manuela. Vanak kollégák, akik hamisan értelmezett szakmai büszkeségből akkor is diagnosztizálnak, ha már idegen szakterületre tévedtek.

Manuela gondolatai még mindig El-kénél jártak.

– Milyen szörnyű, hogy valaki magában hordoz egy betegséget, és esetleg már csak későn ismerik fel. Hála istennek ragaszkodtam hozzá, hogy azonnal alaposan kivizsgáljam.

Stefan hallgatta, és közben Hellára gondolt. Vele is ez történt. Túl későn ismerték fel a bajt, és már nem lehetett segíteni rajta. Úgy érezte, végre beszélnie kell mindarról, amit évek óta magában rejteget.

Manuela csendben hallgatta, ahogy halkán elmondta a szörnyű napok és hónapok történetét.

– Borzalmas lehetett magának, Stefan. Szörnyű, ha az ember minden tudása nem elegendő, hogy segítsen azon, akit szeret.

– Rémes volt. De a legszörnyűbb az volt, ahogy könyörgött, segítsen neki meghalni, és nem tehettem semmit. Néha már kísértésbe estem, hogy megtegyem. Tudtam, hogy nincs menekvés, az élete már csak szenvedés és fájdalom lesz.

– De az eskünk tiltja, Stefan! Nem vállalhatjuk magunkra, hogy élet és

halál urai legyünk. Ki venne a lelkére egy ilyen döntést?

– És jobb a lelkiismeret-furdalás, ha végig kell nézzük, hogy egy ember a poklok minden kínját végigszenvedi, míg végre meg tud halni?

– És utána? Hogy érezné magát, ha idő előtt véget vetett volna a szenvedéseinek? Nem lenne szörnyű a gondolat, hogy a maga kezétől halt meg? Hiszen mindig ingadozunk a remény és a kétség között, még a legkilátástalanabb helyzetekben is. És ha nagyon szeretünk valakit, mindig bízunk a csodában, még ha a józan eszünk és az orvosi tudásunk ellentmond is ennek a reménynek.

Stefan közbe akart vágni, de aztán hallgatott. Ő is jól tudta, hogy a lánynak igaza van.

– Ne kínozza magát tovább azzal, hogy nem teljesítette a kívánságát, Stefan!

– Mióta magával találkoztam, Manuela, nem is tépelődök annyit – vallotta be a férfi. – Megint az élet felé fordultam, pedig sokáig azt hittem, hogy most már örökre sötét és reménytelen lesz.

Megállt. Már alig látták egymást. A férfi keze a lány vállát kereste, és mikor megtalálta, keményen megszorította.

– Kinyitott a szívemben egy ajtót, Manuela, amelyről már azt hittem, hogy örökre zárva marad. Elhihetem, hogy nyitva is marad?

Két keze közé fogta a lány arcát, és érezte, hogy Manuela bólint.

– Tárva-nyitva áll, Stefan – suttogta a lány. – Csak be kell lépni rajta.

Megremegett, mikor a férfi megcsókolta, és hirtelen arra gondolt, milyen jó lenne, ha várt volna rá, ha ő lenne az első férfi az életében.

Aztán mindjárt arra gondolt, vajon akkor is ilyen tökéletesen, ilyen maradéktalanul megértené-e?

– Manuela, drágám – szólalt meg a férfi fojtottan. – Annyira szeretlek. Soha nem akarlak elveszíteni.

– Nem veszítesz el, Stefan – válaszolta boldogan. – Mi ketten örökre együtt maradunk. Tudom, hogy bened megtaláltam azt a férfit, akit a sors szánt nekem.

Hosszú volt az út vissza az Erdei Klinikáig, még ha méterben nem is volt olyan sok. Sűrűn meg kellett állniuk, hogy örüljenek kettőjük megtalált boldogságának.

★

Öt nappal később megoperálták Elke von Tannt.

Hála Melander doktor kezelésének, annyira feljavult az állapota, hogy nyugodtan vállalhatták a műtétet, nem kellett attól tartani, hogy operáció közben a szervezet egyszer csak felmondja a szolgálatot. Stefan Melander nagyon alaposan előkészített mindent, és felkészült minden lehetőségre.

Reggel hat óra volt, a klinikán még

csend honolt. A nappali forgalom majd csak később kezdődik.

A műtő hatalmas ablakain becsukták a zsalukat. Csak egy-két falikar égett, a műtőasztal fölött még nem kapcsolták be az erős lámpákat.

Elke von Tann már a műtőasztalon feküdt, az altatóorvos foglalkozott vele. Egy csövet vezetett le Elke száján keresztül a gégefőig, aztán rákapcsolta az altatógépre.

Az Erdei Klinikán azok az orvosok is végignézhették a műtéteket, akik éppen nem vettek részt a munkában. Most is eljött Anders doktor és Manuela Groneberg.

– Furcsa érzés, hogy az ember megláthat valamit, amit csak az elméletből ismert – súgta oda Anders doktor Manuelának.

A hosszú zöld köpeny kísértetiesen sápadtnak mutatta a lányt, a sapkát is mélyen a homlokába húzta.

– Igen – hangzott a válasza. – Nehéz műtét lesz, Anders úr. Stefan pontosan elmagyarázta.

Stefan – gondolta magában Anders doktor. Nagyon bizalmasan hangzik. Milyen jó nekik! Olyan jól illenek egymáshoz!

Most lépett be a mosdóból Melander doktor az asszisztáló orvos kíséretében. Két nővér segítette rájuk a steril ruházatot. A műtősnő gyors, gyakorlott pillantással ellenőrizte még egyszer a steril műszerállványt.

Melander doktor odabólintott az

egyik műtőssegédnek, aki erre hoz-
zálátott, hogy barnás jódoldattal
beecsetelje Elke mellkasának bal olda-
lát.

A műtősnő most bekapcsolta az erős
lámpákat, amelyek árnyéktalan, ra-
gyogó fénybe vonták a műtőasztalt.

– Ezt a bordát muszáj lesz kiemelni
– magyarázott Melander doktor egy
adott pontra mutatva.

Az egyik asszisztens zöld kendőkkel
takarta le az egész testet, míg végül
csak a Melander doktor által megjelölt
rész maradt szabadon.

Az orvos most a szikéért nyúlt, ame-
lyet készenlétben tartott az egyik asz-
szisztensnő. Olyan csend volt a műtő-
ben, hogy tisztán hallatszott a víz csö-
pögése az egyik rosszul elzárt csap
felől.

Mintha csak megbabonázták volna,
Manuela nem tudta elszakítani a pil-
lantását Stefan kezéről, amely éppen
most metszette át a borda fölött a bőrt a
csillogó acélpengével.

Észre sem vette, hogy gondolatban
hangtalanul imádkozik. Istennek kö-
nyörgött, segítse Stefan munkájában,
hogy megmentsse Elke életét.

A két asszisztáló orvos lekötötte a
vérző ereket, amelyeket a szike átvá-
gott. Melander doktor összekötötte a
végeket, és szorosra húzta a csomót. A
vérzés elállt.

A műtősnő most egy csonthártyakést
nyújtott oda Melander doktornak. Ez-
zel fejtette le a csonthártyát, míg elő-
bukkant a csupasz csont. Egy speciális

műszerrel kezdte körös-körül lefejteni
a csonthártyát a bordáról.

Pontosan és óvatosan dolgozott. Mi-
kor elkészült, a bordavágó ollóért
nyúlt.

Manuela megborzongott a recsegő
zörej hallatán, ahogy előbb hátul, aztán
a mellkasi oldalon leválasztotta és ki-
emelte a bordát.

Mielőtt folytatta volna a munkát,
Stefan Melander kérdő pillantást vetett
az aneszteziológusra.

– A körülményekhez képest jól van
– mondta az.

Melander doktor folytatta a műtétet.
A szoroson hozzánőtt mellhártyával
együtt átmetszette a csonthártyát.

Halk, sípoló nesz hallatszott, ahogy
a levegő behatolt a mellkasüregbe. A
tüdőlebenyek leeresztettek.

– Nyomást kicsit csökkenteni, ké-
rem – mondta Melander doktor hal-
kan.

Az aneszteziológus, aki az előbb a
lélegeztető ballont kezelte, hogy a tüdő
újra feltöltődjön és Melander doktor
teljes kiterjedésében le tudja választani
a bordát, azonnal követte az utasítást.
A tüdő kicsit összehorpadt.

Melander doktor most egy nagy géz-
csíkot fogott meg, belehelyezte a mell-
kasüregbe, és intett az asszisztensének,
aki kinyújtott kézzel hátrahúzta a tü-
dőt.

Stefan Melandernek egy pillanatra
elakadt a lélegzete, mikor megpillan-
totta az ívelt aortát.

Ott volt az aneurysma.

Az aortaív felső peremén hatalmas csomó türemkedett ki, amely a szív ritmusára mozgott.

Stefan Melander tudta, hogy most nagyon óvatosnak kell lennie. Az aneurysma fala olyan vékony, mint a selyempapír. Ha túl erősen fogja meg, menthetetlenül szétpukkad.

A röntgenfelvétel csak a felét mutatta meg a tényleges kiterjedésének.

Gyors pillantással ellenőrizte, készlenlétben van-e a vérkonzerv, aztán a másodperc töredékére Manuela felé pillantott, mielőtt folytatta volna a műtétet.

Az egész olyan gyorsan játszódott le, hogy senki nem látta pontosan, mi történt. A vékony fal szétpattant, sugárban szökött a magasba a vér.

– Rugós érfogót – utasított Melander doktor.

Igyekezett nyugalmat erőltetni magára, pedig ő is megrémült. Elke von Tann élete egy vékony selyemfonálon függött.

Az asszisztens gyorsan a pumpa után nyúlt, és kezdte leszívni a vért, amely másodpercek alatt elárasztotta a mellkasüreget.

Stefan Melander az aortát kereste. Mikor megtalálta, körészorította az érfogót. Halk kattanás hallatszott, mikor a csipeszt összecsuksa.

Az aneszteziológus azonnal tudta, mit kell tennie, és kinyitotta a vértranszfúzió csapját. Széles sugárban áramlott a vér az erekbe, gyorsan ki-

ürült a palack, egy nővér azonnal kicserélte.

– Elállt a vérzés – jelentette a sebész.

Néhány másodpercig mindenki viszatartotta a lélegzetét a műtőben. Manuela Groneberg izgatottan kapott Anders doktor karja után, mikor az aneurysma kipukkad.

Anders doktorral együtt most ő is megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Megvan a lyuk – hallatszott Stefan Melander nyugodt hangja. – Tovább operálunk.

Konyhasóoldattal átítatott gézt helyezett a mellkasüregbe, hogy a maradék vért is felszívja.

– Minden rendben – jelentette az aneszteziológus. – Nyugodtan folytathatja, Melander úr.

Mindannyian tudták, hogy a műtétnek még nincs vége. Még mindig felmerülhetnek újabb nehézségek.

★

Hanno von Thüngen a reggelinél ült az apjával. Pontosán hét óra volt. Friedrich kitöltötte a kávé, feltálalta a ropogós tükörtojást, aztán kivonult.

Hanno a tányérjába bámult. Észre sem vette, hogy egy darabka kenyeret morzsolgat az ujjai között.

A gondolatai Elkénél jártak, aki most fekszik a műtőasztalon. Még rágondolni is szörnyű, hogy felvágják azt a gyönyörű testet. . . .

– Ne gondoldj folyton rá, Hanno – szólal meg kedvesen Christian von Thüngen. – Jó kezekben van Melan-

der doktornál. Muszáj volt megoperálni.

– Persze, papa, én is tudom – sóhajtott fel Hanno. – Én is tudom, hogy muszáj volt, de mégis aggódok érte. Te talán nem érted meg. Annyi ideig becsuktam a szemem, nem akartam meglátni, hogy Elke meg én összehajtozunk, és most annál jobban félek, hogy mégsem lehetünk együtt boldogok.

Christian von Thüngen a fia kezére tette a kezét.

– Boldog leszel vele, Hanno. Olyan régen nem volt együtt két boldog ember Thüngenauban. Egyszer vissza kell térjen ide a harmónia.

Keserűen csengtek a szavai, de Hannót túlságosan lekötötte a saját fájdalma, hogysem észrevette volna.

Hozzá sem nyúlt a reggelijéhez, máris felállt.

– Értsd meg, papa, most Elkéhez kell mennem. Látni akarom, a saját szememmel akarok meggyőződni róla, hogy minden rendben van.

– Hát persze, megértelek, Hanno. Még nem beszélhetsz vele, biztos kell egy nap, míg magához tér az altatásból. Óvatosan vezess, fiam!

– Persze, papa – nyugtatta meg Hanno.

Kezet fogott az apjával, és kisietett a szobából.

Átment a garázshoz, és közben azon tűnődött, milyen jó viszonyba került az apjával. Elszégyellte magát. Milyen elnéző is vele az apja, mennyit segít,

hogy bedolgozza magát a papírgyár ügyeibe.

Miért nem fogta fel hamarabb, hogy a mama rossz hatással van rá? Miért nem próbált meg már sokkal régebben szabadulni a hatása alól?

Nem esett nehezére, hogy betartsa az ígéretét és óvatosan vezessen, mert ebben a kora reggeli órában még alig volt forgalom az úton. A gondolatai Elke körül jártak. Csak most, hogy attól félt, elveszítheti a lányt, vált benne tudatosá, mennyire szereti.

Hamarosan az Erdei Klinika elé ért. A látogatóknak fenntartott parkolóba hajtott, be sem zárta a kocsit, hatalmas léptekkel rohant a klinika bejárata felé. A portás nővér éppen akkor nyitotta ki a kaput.

– Jó reggelt – köszönt rá Hanno. – Bemehetek von Tann kisasszonyhoz? Hanno von Thüngen vagyok, a vőlegénye. Már biztosan vár.

A nővér furcsa pillantást vetett rá.

– Von Tann kisasszony még a műtőben van, von Thüngen úr. Türelemmel kell lennie. Még eltarthat egy ideig.

– De hát Melander doktor már hatkor el akarta kezdeni a műtétet!

– Ez egy hosszú és bonyolult műtét – magyarázta türelmesen a nővér. – Menjen be oda a váróba. Majd szóllok, ha kész vannak. Kér egy csésze kávé?

– Köszönöm, nem, nővér – hárította el Hanno. – Nem tudná megkérdezni, hogy állnak?

– Az állásomba kerülne – rázta a fejét a nővér. – Próbálgjon megnyugodni. Melander doktor úr nem szíveli az izgatott hozzátartozókat.

Hanno lógó orral indult a váró felé. Izgatottan járkált fel-alá. Öt lépés oda, öt vissza. Időnként megállt az ablaknál, és kibámult a kertbe, de semmit nem látott belőle.

A műtőben közben folytatódott a munka.

Melander doktor a szikével simán kimetszette a zsák formájú daganatot, az aneurysmát.

Fogta a befűzött tűt, és apró, finom öltésekkel kezdte összevarrni az aorta szélét, ahonnan levágta az aneurysmát. Aztán kicsit meglazította a csipeszeket, és figyelte, hol szivárog még ki a vér, ott még egyet utánaöltött.

Patakokban folyt a veríték a homlokáról, s a maszk szövete felszívta.

Elöntötte az öröm hulláma. Tudta, hogy túl van a nehezén, a műtét legveszélyesebb részén, és sikerült.

Először összevarrta a mellkast. Mikor elkészült, a zöld csempés falon a falióra pontosan nyolc óra tizenöt percet mutatott.

Stefan Melander hirtelen úgy érezte, teljesen kimerült. Fáradt volt, de elégedett. Tényleg az utolsó pillanatban lépett közbe.

Most már két nővér gondoskodott Elke von Tannról. Ráemelték a kerek hordágyra. Az aneszteziológus bekötötte az infúziót. Egy nővér vitte mellettük a műanyag flakont, amelyből

a vér csöpögött Elke vénájába. A másik óvatosan kitolta a hordágyat a szélesre tárt ajtón.

Manuela Stefan Melander után nézett, aki fáradtan ment ki az öltözőbe. Sejtette, mennyi energiát vett ki belőle ez a műtét.

– Kész csoda, Anders úr – fordult halkán Anders doktorhoz, aki hozzá hasonlóan még mindig azzal volt elfoglalva, hogy felidézze magában, ami az imént a szeme előtt lejátszódott.

– Igen, csodálatos, precíz munka. Melander doktor istenáldotta sebész. Jöjjön, Groneberg kisasszony, azt hiszem, mennünk kell. Már biztosan várnak a betegeink.

Indulás előtt Manuela még megszorította Stefan kezét.

– Olyan büszke vagyok rád, Stefan! Csodálatos műtét volt!

Stefan Melander gyengéden pillantott rá.

– Majd később felhívlak, Manuela. Bocsáss meg, kicsit fáradt vagyok.

Manuela megértően bólintott: – Pihend ki magad, Stefan, nyugodj meg!

Még egyszer bólintott, aztán Anders doktor után indult, aki már előrement.

Hanno nem bírta tovább a váróban. Fél kilenc volt. Biztosan történt valami! Ennyi ideig csak nem tarthatott a műtét!

Éppen abban a pillanatban lépett ki a váróból, amikor Manuela Groneberg áthaladt az előcsarnokon Anders doktorral.

Néhány lépéssel utolérte őket.

– Hogy van Elke? Miért nem mondják meg, hogy vége a műtétnek? De ugye él?! Nem történt semmi?

– Nem, dehogy, Hanno. Nyugodj meg! – vigasztalta Manuela. – Minden rendben ment. A műtét valóságos remekmű volt.

Hanno nyelt egyet. Igyekezett viszatartani az öröm könnyeit.

– Tényleg igaz, Manny? Szeretnék bemenni Elkéhez! Biztosan várja, hogy jöjjek.

– Drága barátom, von Tann kisaszszony még mély álomban fekszik. Észre sem venné, ha bemenne hozzá. Emellett teljes nyugalomra van szüksége. Higgyen Groneberg doktornőnek! Minden rendben van. Menjen ki a gyárba, vesse bele magát a munkába! Estére Melander doktor úr már biztosan engedélyezni fog egy rövid látogatást.

Hanno bizonytalanul bámult hol Manuelára, hol Anders doktorra. Végül mégiscsak belátta, hogy igazuk van.

– Tulajdonképpen Melander doktorral szerettem volna beszélni – próbálkozott még egyszer.

– Hálás lenne, ha most egy kicsit nyugton hagyná, von Thüngen úr. Egy ilyen műtét nehéz fizikai munka, erőt, koncentrációt és mindenekelőtt tudást igényel.

Együtt hagyták el az Erdei Klinikát, és kint az utcán váltak el egymástól.

Ködös őszi nap volt. Az égbolt szürkén borult a tájra, a fák tarka levelei már nem ragyogtak aranyfényben, inkább fakónak tűntek.

A klinika egyik hatalmas ablaka mögött egy ember aludt, aki élete új tavasza előtt állt.

*

A késő délelőtti órában az Hôtel Negresco terasza tele volt aperitifjüket fogyasztó, vidáman fecsegő emberekkel. A Promenade des Anglais-n luxusautók suhantak a pálmafák árnyékában. A tenger fölött az ég mély kékje még jobban kiemelte a víz színét. Itt Nizzában még tombolt a nyár.

Elena von Thüngen egyedül üldögélt az Hôtel Negresco teraszának egyik kis asztalánál. Időnként belebelekortyolt az italába, és közömbösen figyelte a sétányon fel-alá járkáló embereket.

Még soha életében nem érezte magát ilyen magányosnak és elhagyatottnak.

Alig néhány nappal azután, hogy megérkeztek Nizzába, Diane Relling továbbutazott Saint-Tropez-ba. Mélyen sértve érezte magát, hogy Hanno előnyben merte részesíteni azt a lányt vele szemben! Nem is rejtette véka alá, hogy haragszik Elenára, amiért hamis ígéretekkel Thüngenauba csalogatta, ahogy Diane kifejezte magát.

Kezdetben Elena minden haragja Hannóra és Christianra zúdult; de minél tovább gondolkozott, annál világo-

sabban kezdte látni, mennyi hibát követett el az utóbbi években.

Valamikor régen, amikor Christian von Thüngen megkérte a kezét, úgy érezte, ez a házasság az egyetlen lehetőség a számára, hogy továbbra is rangjához méltó életet éljen. A Reichenbach család addigra teljesen elszegényedett, és bátyja, a teniszbajnok, akit oly gyakran állított példaképül Hanno elé, a vagyon utolsó maradványát is elverte.

Behunyta a szemét, nem akarta meglátni, hogy Christian mélyen és őszintén szereti. Mindig érezte vele, hogy leereszkedett hozzá, addig-addig, míg végül a férje teljesen visszahúzódott tőle.

Minden érzését Hannóra árasztotta. Igazi Reichenbachot akart csinálni belőle, még ha von Thüngennek hívják is. Jó érzés volt látni, hogy Hanno mindenben hallgat rá, és nem mer ellentmondani neki.

Míg meg nem jelent az az orvosnő.

Egy fiatal nő, aki két kézzel kapaszkodik az életbe, aki szereti hivatását, és nem hajlandó alávetni magát Elena uralmának. Hogy megkönnyebbült, amikor felbomlott az eljegyzés, még mielőtt hivatalosan bejelentették volna!

Nem akarta belátni, hogy Hanno ettől vált önállóvá, ettől ébredt végre a tudatára, hogy már nem kisfiú, hanem felnőtt férfi.

Miközben így tűnődött, lelki szemei előtt olyan élesen jelent meg Thün-

genau képe, hogy szinte hallotta az öreg ház apró neszeit, Friedrich halk lépteit a hallban, a tűz ropogását a kandallóban és a lépcsőfokok reccsenését.

Elöntötte a honvágy, de tudta, hogy a hazatérés valóságos vesszőfutás lenne a számára, és ez ellen lázadozott a büszkesége.

Nem bírta tovább a jókedvű emberek között. Kiitta az italát, egy bankjegyet tett az asztalra, és felállt. Jár egyet a városban, az majd biztosan eltereli a gondolatait.

Kilépett a teraszról az utcára, és néhány lépés után bekanyarodott az egyik szűk kis utcába, amely a városközpontba vezetett.

A pompa itt már csak ütött-kopott volt. A járdát papír és szemét borította, a házak homlokzata omladozott.

De itt is emberek élnek, és szeretik egymást. Gyerekek születnek, felnőnek, és legtöbbször meg sem ismeri az életnek azt a másik oldalát.

Egész életében a fényben élt. Thüngenauban bezárkózott a semmittevésbe, magától értetődőnek tartotta, hogy minden kívánsága teljesül, méghozzá azonnal. Hannót sem szerette igazán. Megmérgezte a szeretetét az önzés, a vágy, hogy bebizonyítsa Christiannak, a gyerek csak az övé.

És most itt áll üres kézzel. Minden visszájára fordult, amit csak el akart érn.

Visszaindult a szállodába. Telefonálni akart Thüngenauba, beszélni

akart Hannóval. Talán megérzi, hogy hazavagyódik, és mentőövet nyújt felé.

A szobájába érve türelmetlenül várt a kapcsolásra, egyre az óráját nézve.

Végre megcsörrent a telefon. Elena von Thüngen felkapta a kagylót. Remegett a hangja, ahogy beleszólt.

Csalódottan hallotta meg Friedrich hangját.

– Az urak nincsenek Thüngenau-ban, asszonyom. Próbálja meg talán a gyárban. Adjak át valami üzenetet?

– Nem, köszönöm, Friedrich.

Letette a kagylót. Úgy érezte, rossz ómen, hogy nem sikerült beszélnie Hannóval, de aztán elhessegette magát a gondolatot.

Mit is képzelt tulajdonképpen? Kicsit érzélgőssé tette a magány, ez minden.

Úgy döntött, Párizsba utazik. Az idegeire megy ez a nyugalom itt Nizzában. Párizsban minden másképp lesz. Ott van élet, vidámság, színház és hangverseny. Mindennap valami mást csinálhat, valami olyat, amitől elfelejti a honvágyat és a magányosságot.

Csengetett a szobalánynak. Kiadta az utasítást, hogy csomagolják össze a bőröndjeit, ő pedig lement a portára, hogy megérdeklődjé, mikor indul a legközelebbi gép Párizsba.

*

Hanno türelmesen üldögélt Elke ágya mellett, és várta, hogy végre kinyissa a szemét.

A nővér a háttérbe húzódott. Elővette a kötését, és a halálos csendben a kötőtűk csengése volt az egyetlen nesz.

Hanno rezzenéstelenül figyelte Elke két. Milyen sápadt és sovány az arca! Milyen átlátszó a bőr a szeme körül!

Egy pillanatra kísértésbe esett, hogy megfogja a kezét, hogy éreztesse vele, mellette van, de Melander szigorúan a lelkére kötötte, hogy nagyon nyugodtan kell viselkednie.

Elke szemhéja gyengén megrebbent, és sóhajtott egyet.

Hannót páni félelem fogta el. A nővérhez fordult:

– Jöjjön gyorsan, nővér – suttogta. – Olyan furcsa. Ugye nem fog . . . ?

Képtelen volt kimondani.

A nővér lecsapta a kötését az asztalra, felállt és az ágyhoz sietett. Vizsgáló pillantást vetett Elkére, aztán megnyugodva fellélegzett.

– Rövidesen felébred, von Thüngen úr – nyugtatta meg Hannót. – Jelentkeznek a reflexek.

Hannónak még mindig hevesen dobogott a szíve, de lassan csak megnyugodott.

Elke szemhéja egyre sűrűbben mozgott, most már a kezét is megmozdította, ajkai közül szaggatott, érthetetlen hangok törtek elő.

Aztán lassan felnyitotta a szemét. Pillantása még mindig kifejezéstelen volt, a semmibe nézett. Látszott, hogy csak lassan hatol el a tudatáig, mit is lát.

Végül Hannóra pillantott, és a szemében felragyogott a felismerés:

– Hanno!

Úgy hangzott ajkáról a név, mint egy halk sóhaj. Megpróbált mosolyogni. Halvány kis mosoly volt, csak egy másodpercre derítette fel sápadt arcát.

– Elke drágám! Mindenem túl vagy – suttogta Hanno megkönnyebbülten. – Nemsokára újra egészséges leszel.

De ezt Elke már nem hallotta. Újra lehunyta a szemét, s a feje oldalra billent.

– Alszik – szólalt meg a nővér. – Holnap reggel már sokkal jobban lesz. Jobb, ha most elmegy. Nálunk jó kezében van, von Thüngen úr.

Hanno belátta, hogy a nővérnek igaza van. Felállt, még egyszer gyengéden megsimogatta Elke arcát, aztán elköszönt a nővértől, és elhagyta a klinikát.

*

Mikor Hanno hazaért Thüngenauba, apja még nem volt otthon. Friedrich elvette tőle a kabátját:

– A kegyelmes asszony telefonált Nizzából, von Thüngen úr – mondta.

– Mama? Üzent valamit, Friedrich? Az inas a fejét rázta.

– Tudja, melyik szállodában lakik a mama? – kérdezte Hanno. – Azt hiszem, a Negrescóban.

Hanno átment a könyvtárba a másik telefonhoz. Felhívta a tudakozót, és a Negresco számát kérte.

Minden nézeteltérésük ellenére mégiscsak szerette az anyját. Sejtette, mekkora erőfeszítésébe kerülhetett, hogy Thüngenauba telefonáljon.

Annyira megkönnyebbült és olyan boldog volt, hogy Elke túljutott a súlyos műtéten, hogy nem esett nehezőre kezét nyújtani az anyja felé, sőt, szinte természetesnek érezte.

Csalódottan hallotta, hogy mama Nizzából továbbutazott Párizsba.

Hallotta, hogy kint az apja beszél Friedrichhel, és kiment, hogy üdvözölje.

– Látom rajtad, Hanno, hogy Elke szerencsésen túl van a műtéten – mondta Christian von Thüngen.

– Igen, apa. De bármilyen türelmetlen is vagyok, még el fog tartani egy darabig, míg teljesen egészséges lesz.

– Az életben semmi sem véletlen, Hanno – nyugtatgatta az apja. – Rossz rágondolni, mi történt volna, ha nem hozod ide Manuela Groneberget. Talán már nem is lehetett volna segíteni El-kén, mire végre felismerik a betegségét.

– Ezen már én is gondolkoztam, apa. Egyáltalán, sokat köszönhetek Mannynak. Mondta Friedrich, hogy a mama telefonált?

Christian von Thüngen felvonta a szemöldökét: – Nem.

– Megpróbáltam elérni Nizzában, de már továbbutazott Párizsba – számolt be Hanno. – Azt hiszem, egyikünknek haza kellene hoznia.

Christian von Thüngen összeszorí-

totta a száját. Hányszor próbálkozott, hogy meggyőzze Elenát, mennyire szereti, de a felesége soha nem engedte közel magához.

A hajdani nagy szerelemnek már vége. Csak valamiféle összetartozást érzett az együtt töltött hosszú évek után. Nem vágyott késői szerelemre, nem is érezte már elég fiatalnak magát hozzá.

Talán ha Elena megválna, ha belátná, hogy hibázott, még kialakulhatna közöttük egyfajta barátság, megértés. Talán akkor végre együtt tudnának élni, nem csak egymás mellett.

És aztán, majd ha Hanno feleségül veszi Elkét, egy szép nap még unokáik is lehetnének. Erre a gondolatra heves örömet érzett.

– Miért nem mondasz semmit, apa? Egyszer csak szerettétek egymást a mamával?

Christian von Thüngen arra gondolt, semmit sem segítené, ha most elmondaná Hannónak, hogy Elena nem szerelemből lett a felesége.

– A hétköznapiak, Hanno – mondta aztán kitérően. – Várjuk ki. Lehet, hogy mama magától hazajön. A telefon csak az első tapogatózás volt. Lehet, hogy Párizsból megint telefonálni fog.

Hanno bólintott. A gondolatai már újra Elkénél jártak.

Holnap – gondolta magában –, holnap már biztos jobban lesz egy kicsit. Holnap már beszélhetek is vele.

★

Manuela még egyszer végignézett a terített asztalon. Kicsit meglazította az őszi virágcsokrot a súlyos tálban. A vastag sárga gyertyát majd csak akkor gyújtja meg, ha Stefan megérkezik.

Ha pontosan el tud jönni a klinikáról, itt lehet a megbeszélte időpontban.

Gyengéden elmosolyodott, ahogy a szeretett férfit gondolt. Napról napra közelebb kerültek egymáshoz, egyre jobban megismerték egymást, és egyre több hasonlóságot találtak kettejük között.

Kiment a konyhába, hogy az utolsó előkészületeket is elvégezze a vacsorához. Lotharingiai sajtortával, „Quiche Lothrine”-nel akarta meglepni Stefánt, mert a férfi nemrégiben egyszer áradozott róla.

Belenyomkodta az előkészített tésztát a tortaformába, betakarta sonkaszeletekkel, aztán géppel összekeverte a tojást és a tejszínt, beleszórta a reszelt sajtot. Ráterítette a masszát a tésztára meg a sonkára, és betette a tálat a sütőbe. Már a salátát tisztította, mikor hirtelen beléhasított, hogy a rendelés befejezése óta nem látta Elfriede nővért. Sietve befejezte a munkát, aztán beállította a konyhai vekkert.

Bekopogott Elfriede nővér szobájának ajtaján. Semmi válasz. Lenyomta a kilincset, és belépett. A nővér saját bútoraival berendezett kellemes kis nappali most üres volt. Manuela habozott egy kicsit, bekopogjon-e a hálószobába. Talán Elfriede nővér ledől egy kicsit, és elaludt.

Már éppen ki akart menni, mikor halk nyögést hallott.

Visszasietett a hálószobaajtóhoz, és benyitott. Ijedten látta, hogy Elfriede nővér összegörnyedve kuporog az ágy szélén.

– Elfriede nővér, rosszul érzi magát?

Az ágyhoz sietett, és óvatosan átölelte a nővér vállát.

– Fáj – nyögte az idős asszony. – Rosszul vagyok a fájdalomtól.

Manuela megpróbálta a lehető leggyöngédebben lefektetni a nővért. Eltartott egy darabig, mire sikerült.

A nővér arca teljesen kivörösödött, zihálva lélegzett. Manuela rutinos mozdulattal nyúlt a keze után, hogy kitapints a pulzusát.

Megrémülve észlelte, milyen gyors és szabálytalan. Semmi kétség, Elfriede nagyon beteg. Mi baja lehet? Soha nem panaszkodott, hogy bármije is fájna.

– Hol fáj, Elfriede nővér?

A beteg keze az alhas jobb oldala felé tapogatózott. Megint felnyögött a fájdalomtól.

– Maradjon nyugodtan, Elfriede nővér. Ne mozogjon! – kérte Manuela. Kisimította Elfriede homlokából az izzadságtól összeragadt hajtincseket, és gyengéden megsimogatta az arcát.

Talán vakbél.

– Régóta fáj?

A nővér bólintott: – Két hete. Mindig csak szúrta egyet, aztán semmi. Csak ma... jaj, már megint – elsá-

padt, és szemében újra megjelent a félelem.

A konyhában hangosan megszólalt a vekker, és Manuelának eszébe jutott a vacsora: – Maradjon nyugodtan fekve, Elfriede nővér, rögtön jövök.

Kiszaladt a konyhába, és kikapcsolta a sütőt.

Megkönnyebbülten lélegzett fel, mikor meghallotta a motorzúgást. Az ablakból látta, hogy Stefan kiszáll a kocsiból.

– Jaj, Stefan, de jó, hogy itt vagy – üdvözölte egy pillanatra hozzásimulva.

– Valami baj van?

Manuela kapkodva elmesélte, mi történt.

– Azt hiszem, perforált vakbél. Elfriede nővérnek láza van, és az erős fájdalom is erre utal. Gyere gyorsan, nézd meg!

Elfriede nővér arca teljesen kivörösödött. Hunyorgott, mintha neheze érne nyitva tartani a szemét.

Stefan Melander is automatikusan a beteg pulzusa után nyúlt, másik kezét pedig a homlokára tette. Magas láz, nagyon gyors pulzus.

– Vakbél-perforáció – állapította meg, miután óvatosan végigtapogatta a beteg hasát. Gyors pillantást vetett Manuelára: – Azonnal meg kell operáljuk. Gondolod, hogy a kis műtőben meg lehet csinálni?

Manuela érezte, hogy kiszárad a szája és végigfut a hátán a hideg.

– Azt hiszem. Gyorsan megnézem, aztán visszajövök a hordággal.

Stefan Melander egyedül maradt a beteggel, aki érthetetlen szavakat motyogott. Időnként egy-egy pillanatra elvesztette az eszméletét.

Stefan Melander arra gondolt, milyen régen élhet ezzel a gennyes vakbéllel anélkül, hogy bármit is észrevett volna. Ez a baj a vakbélgyulladás, néha csak akkor veszik észre, mikor már késő.

Közben Manuela gyorsan, de alaposan ellenőrizte a kis műtőt, amelyet Heinrich bácsi halála óta senki nem használt. Minden megvolt, ami egy műtéthez szükséges.

Visszaszaladt a hordággal.

– Minden van, ami kell, Stefan. Azonnal vihetjük.

Ketten óvatosan ráemelték Elfriede nővért a hordágyra, és áttolták a műtőbe. Manuela minden ajtót nyitva hagyott maga mögött, hogy ne kelljen megállniuk.

Elő kellett készíteni a nővért. Le kellett vágni róla a ruhát, aztán a műtőasztalra fektették, és betakarták az előmelegített kendőkkel. A biztonság kedvéért le is kötötték, míg kezét mosták és felvették a steril műanyag zsákokból előszedett fertőtlenített műtősöltözéket.

– Tiszta szerencse, hogy aneszteziológus is vagyok – szólalt meg Manuela megkönnyebbülten, mikor a műtőasztal fejéhez lépett, hogy elaltassa Elfriede nővért.

A berendezések persze nem voltak olyan korszerűek, mint az Erdei Klini-

kán, de azért lehetővé tették a biztonságos narkózist.

– Dr. Stefan Melander jóddal letisztította a műtői felületet, aztán kikereste és a keze ügyébe helyezte a szükséges műszereket.

– Alszik – szólalt meg Manuela. – Pulzus és légzés rendben. Kezdheted, Stefan.

Stefan Melander megtette az első vágást. Mint mindig, most is gyorsan, de pontosan és óvatosan dolgozott.

Hamarosan nyitva állt előtte a hasüreg, tele gennyel és vérrrel.

Helyes volt a diagnózisa. Vakbélperforáció, de csak nemrég történhetett. Rettenetesek lehettek volna a következmények, ha éjjel történik.

Stefan Melander a kis pumpa után nyúlt, és kezdte kitisztítani a hasüreget. Mikor idáig eljutott, leválasztotta a duplájára dagadt, tűzpiros féregnyúlványt, majd gondosan lekötötte.

Hosszú tamponot helyezett a hasüregbe, meg egy szívócsövet, amelyen áthúzta a gézcsík egyik végét. Aztán lezárta a seb összes rétegeit, ügyelve rá, hogy az üvegcső és a tampon vége eléggé kiálljon.

– Infúziót kellene adni neki – szólalt meg, mikor befejezte a munkát. – Minden van? Ha nincs, beugrom érte a klinikára.

– Három infúzióm van, annyi elég kell legyen – válaszolta Manuela. – Azt hiszem, Elfriede nővér holnapra makkegészséges és vidám lesz.

Stefan elmosolyodott. Ő is remélte,

de hát mindig közbejöhöt valami váratlan dolog.

Manuela leállította az altatást, aztán még egyszer ellenőrizte a vérnyomást. Elégedetten bólintott.

– Nem egészen normális, de jó – szólt oda Stefan Melandernek. – Kezet mosok, aztán keresek tiszta hálóinget a mi drága Elfriedénknek. Legjobb lesz, ha az egyik betegszobába visszük.

Egy óra múlva Elfriede nővér a doktorház egyik betegszobájában feküdt. Lassan csöpögött az infúzió a vénájába. Szerencsésen túl volt a műtéten.

Két óra múlva egy pillanatra magához tért, de még nem tudott semmit kérdezni.

– Minden másképp történhetett volna, ha be kellett volna vigyük a klinikára – szólalt meg Stefan Melander. – Milyen jó, hogy minden berendezésed megvan, hála a nagybátyád előrelátásának. Egyébként Thorsten professzor a jövő héten végleg visszajön. Teljesen egészséges.

– És te?

– Én akkor szabad leszek, mint a madár, drágám! Szabadon várom az új feladatokat. Felveszel? Összeházasodhatnánk, felépíthetnénk a közös életünket, együtt kereshetnénk a boldogságot, és ha megvan, többé nem engedjük el.

Manuela szeretettel nézett rá: – Ó, Stefan! Mikor először találkoztunk, mintha megéreztem volna, hogy a sorsommal találkozom. Persze hogy elfogadlak. Közös életet akarok veled, sok

sok szeretettel, gyerekekkel, akikben újra megtaláljuk önmagunkat, és akik kicsit továbbvisznek bennünket a távoli jövőbe. Meg itt van a közös munkánk is.

Stefan Melander magához húzta Manuelát. Megcsókolták egymást, és boldogan érezték, hogy a szívük egy ritmusra ver.

Mielőtt Stefan Melander visszaindult volna Bergesfeldenbe, még egyszer benéztek Elfriede nővérhez, aki megint mélyen aludt. A bőre hűvös volt, lement a láza, és a pulzusa is visszaállt a normális értékre.

– Elke ma már sétált kicsit a folyosón – számolt be Melander doktor. – Csodálatosan bírta, pedig nagy műtét volt. Hanno von Thüngen majdnem egész nap a klinikán ül, és mindenben segít neki. Az alatt a néhány hét alatt, mióta ismerem, nagyon előnyére változott. Igazi férfi lett belőle.

– Nagy dolog a szerelem, Stefan, ki tudná nálunk jobban? Vigyázz a visszaúton, óvatosan vezess! Jó éjszakát, drágám.

– A holnapi viszontlátásig, szívem.

Még egy ölelés, még egy csók, aztán Melander doktor beszállt a kocsijába és indult.

Manuela újra benézett Elfriede nővérhez, mielőtt lefeküdt volna. A betegszobában égve hagyta a kis asztali lámpát, de letakarta, nehogy a fénye zavarja a beteget.

Elfriede nővér már ébren volt.

– Mit csináltak velem, doktornő? –

kérdezte. – Halványan emlékszem, hogy iszonyú fájdalmaim voltak, és borzalmasan rosszul éreztem magam.

– Vakbél volt, Elfriede nővér. Me-lander doktor kivette. Már éppen ideje volt. Azelőtt soha nem vett észre semmit?

– Néha-néha egy-egy szúrást éreztem, de nem is fáj nagyon. Azt hittem, valami más, már éppen meg akartam kérni, vizsgáljon meg egyszer alaposan.

– Majd meg is tesszük, ha talpra állt, Elfriede nővér – mosolygott Manuela. – De most aludnia kell.

– Igen, nagyon fáradt vagyok – ásított nagyot Elfriede nővér. – Köszönöm, doktornő – suttogta már félálomban. – Azt hiszem, maga volt az őrangyalom.

– Jó éjszakát, Elfriede nővér.

Manuela Groneberg behúzta maga mögött az ajtót, és átment a csendes házon. Boldogan gondolt rá, hogy már nem sokáig lesz egyedül.

*

Az éjszaka leesett az első hó, pedig még csak október végét írták.

Anders doktor megborzongott, amikor meglátta a gyepen a csillogó fehér hótakarót. A két tacsó várakozásteljesen bökölte, halkán nyüszítve, mintha sejtenék, mi várja őket kint a kertben.

Anders doktor kiengedte a kutyákat a teraszajtón. Majd felborultak, úgy

rohantak le a lépcsőn, aztán boldogan hancúroztak a hóban. Ugatásuk felverte a reggeli csendet.

– Ezért kínozott a reumám tegnap este – vélekedett Theresia Mansfeld, miután jó reggelt kívánt. Fejével kifelé intett: – Korán jött a hó az idén.

– Biztosan nem marad meg, Theresia. Délre már ragyogó időnk lehet – vigasztalta Anders doktor hűséges házvezetőnőjét, felé nyújtva kávécsészéjét, hogy újra teletöltse.

– Holnapután nagyon szép idő kell legyen – folytatta Anders doktor. – Már csak azért is, hogy a menyasszonyok meg ne fázzanak az esküvői ruhájukban.

– Hát persze, a két esküvő! Hogy fog eljutni mind a kettőre, doktor úr?

Anders doktor nevetett: – Nagyon egyszerűen. A kettő ugyanis nem egyszerre van.

Mansfeldné magának is töltött még egy csésze kávé.

– Tulajdonképpen vicces, hogy ezek ketten, akik valaha vőlegénymenyasszony voltak, most ugyanazon a napon esküsznek – csak éppen mással. Hazajött már von Thüngen asszony?

– Nem tudok róla. Talán nem is tudja, hogy a fiának holnapután lesz az esküvője.

– Összevesztek – bólintott Mansfeldné. – Egész Bergesfelden beszéli. Az emberek azt mondják, már épp ideje volt, hogy Hanno a maga lábára

álljon. Rossz volt nézni, ahogy az anyja pórázon vezette.

– Theresia, Theresia! – fenyegette meg tréfásan az ujjával Anders doktor. – Maga mióta szokott pletykálni? És mióta nyilatkozik olyan dolgokról, amiket személy szerint nem is ítélhet meg igazából.

Theresia Mansfeld elpirult: – Mi az, hogy pletykálni? – védekezett. – Ami igaz, az igaz, és azt nyugodtan ki is lehet mondani. Csak azt nem értem, minek csinálnak bajt maguknak az ilyen emberek, akiknek ilyen jól megy. Ezt egyébként a doktor úr nénikéje is megmondta.

– Ja, akkor egészen más – somolygott Anders doktor. – Akkor jobb, ha abba hagyom a témát. Két nővel szemben úgyse lehet igazam. Különbösen is ideje, hogy átmenjek a rendelőbe. Viszlát, Theresia!

Intett Theresiának, aztán kiment.

Ulla Bertram már megérkezett. Előkészítette a tiszta köpenyt, és felsegítette Anders doktorra.

– Hívja be az első beteget, Ulla!

– Collingné – jelentette be Ulla. – Már megint fáj a hasa. Ha kíváncsi a véleményemre, megint túl sok csokoládét evett.

Még akkor is mosolygott, amikor beszólította Collingnét.

Ma délelőtt nem voltak túl sokan a rendelésen.

– Telefon, doktor úr – szólt be Ulla két beteg között. – Nem értettem a nevet, de mintha von Thüngen asszony

hangja lett volna. Azt hittem, nincs itthon – mondta, kezével befogva a kagylót.

– Úgy látom, Mansfeldné már magának is beszámolt a legfrissebb eseményekről – nevetett Anders doktor.

– A nők szívesen megbeszélnek az ilyesmit, doktor úr. Bekapcsoljam?

– Kérem.

Amikor az orvos felvette a kagylót és beleszólt, Ulla visszahúzódott.

– Von Thüngen asszony – mondta az orvos meglepődve. – Jó napot. Azt hittem, még úton van.

– Voltam is, doktor úr. Tegnap óta itt vagyok Freiburgban, a Fehér Ház Szállóban. Igaz, hogy Hanno és Elke szombaton esküszik?

– Igen, von Thüngen asszony. Elke von Tann súlyos műtéten esett át, és a fiatalok nem akartak tovább várni.

A vonal másik végén csend volt.

– Szóval... – szólalt meg végre kényszeredetten Elena von Thüngen – szóval szeretnék beszélni magával, doktor úr – fejezte be végre a megkezdett mondatot. – Megkérhetném, hogy látogasson meg itt a szállodában? Nem szeretnék Bergesfeldenbe menni. Túl sokan ismernek, és...

Anders doktor hosszú évek óta ismerte Elena von Thüngent. Sejtette, mi játszódik le benne, és kötelességének érezte, hogy segítsen neki megtalálni a helyes utat.

– Éppen jókor, von Thüngen asszony. Úgyis dolgom van Freiburgban – füllentette. – Két óra megfelelne?

Megkönnyebbült sóhaj hallatszott.
– Köszönöm, doktor úr, köszönöm.

★

Az Erdei Klinika szinte minden orvosa és nővére ott szorongott, mikor Stefan Melander doktor és Manuela Groneberg doktornő örök hűséget esküdött egymásnak.

Hansen doktor Anders doktor mellett ült. Mindketten az ifjú párt nézték, és hallgatták a gyönyörű orgonaszót, az ősi nászindulót.

– Egymásnak vannak teremtve – suttogta Hansen doktor a barátja fülébe. – Stefan Melander újra megtanult mosolyogni. Manuela Groneberg megint élő embert csinált belőle.

Robert Anders bólintott. Valami furcsa érzése támadt, meg sem tudta nevezni, mi az. Nem irigység volt, inkább egy kis fájdalom, hogy neki még nem sikerült találkoznia azzal a nővel, aki mellett örökre ki tudna kötni.

Mikor a szertartásnak vége lett, a többiekkel együtt ő is sok boldogságot kívánt az ifjú párnak, és megígérte, hogy este elmegy a kis ünnepségre a doktortanyára.

Aztán átsétált az Arany Mór Szálló-dába, ahol Elena von Thüngen várt rá.

Idegességnek és nyugtalannak látszott: – Úgy félek, doktor úr! – vallotta be. – Félek, hogy nem akarják majd, hogy ott legyek. Félek, hogy nem bocsátanak meg!

Remegett a szája széle, kék szemében félelem tükröződött.

– A fia és Elke von Tann számára ez az életük legszebb napja, asszonyom. Biztos vagyok benne, hogy a fia és a férje számít rá, hogy ön is ott akar lenni. Senkit nem utasítanak el a szertettei, ha beismeri a hibáját. De most már ideje indulnunk a templomba!

Anders doktor szándékosan rendezte úgy a dolgokat, hogy kicsit elkészenek. Az ifjú pár és a násznép már bent volt, mikor a templom közepén a szőnyeggel borított padlón előrement Elena von Thüngennel ahhoz a padhoz, ahol Christian von Thüngen ült egyedül.

Elakadt a lélegzete, mikor meglátta a feleségét. Felállt, elébe ment, és megfogta a kezét. Kéz a kézben mentek vissza a helyükre.

Megkezdődött az esküvő.

Amikor a vékony gyerekhangok azt énekelték: „... fogd meg a kezem és vezess...”, Elena von Thüngen felzokogott.

Mintha tükörben látta volna önmagát. Látta, hogy élete legnagyobb részében rossz úton járt. De talán még jóvá lehet tenni valamit.

Mikor Christian a keze után nyúlt, ő is a kezét nyújtotta. Már késő, hogy olyan boldogok legyenek, mint Hanno és Elke, de ő is kaphat és adhat még egy kis melegséget.

Az ifjú pár gyűrűt váltott, fogadta az áldást, aztán felállt.

Elsőként Elena von Thüngen lépett hozzájuk. Először Elkét ölelte át és csókolta meg, aztán a fiát.

– A világ minden boldogságát kívánom nektek – suttopta. – És kérlek, nekem is juttassatok belőle egy kicsit.

Most lépett oda Christian von Thüngen. A négy ember egy pillanatra megfedkezett róla, hogy nem egyedül vannak a világon. Nem mondták ki, amit mindannyian gondoltak, de pontosabban megértették az Elena szemében bujkáló könyörgést, mintha ki mondta volna.

– Jó, hogy újra együtt vagyunk mindannyian – szólalt meg végre Christian von Thüngen, és ezzel mindent elmondott.

Körülfogták őket a vendégek, mindenki gratulálni akart, mindenki kezet akart szorítani az ifjú párral.

Anders doktor az egyik hatalmas oszlop árnyékában állt, és elégedetten szemlélte a jelenetet. Egy kicsit ő is segített, hogy egy ember át tudja lépni a saját árnyékát. Néha ez is van olyan nehéz, mint akár a legkockázatosabb műtét.

Látszólag egymástól független emberi sorsok találkoznak, összefonódnak, mint egy mozaik részei, és végül összeáll a kép.

Már oszladozott a tömeg az ifjú pár körül. Anders doktor is odalépett Elke és Hanno von Thüngenhez, hogy sok boldogságot kívánjon nekik.

Vége

4. füzet

EGY ORVOS ELVESZTI A SZÍVÉT

Éjszakai telefon ugrasztja ki az ágyból Anders doktort: baleset történt a közelben. Az egyik áldozat szép, fiatal orvosnő. Az orvos mindent megtesz, hogy reménytelen helyzetében segítsen a kolléganőn. Múlik az idő, zajlik a klinika megszokott élete, és Anders doktor életében egyre fontosabb helyet kap a különleges beteg. Talán már több is, mint beteg... S egy szép napon gyógyultan távozik a klinikáról. Búcsúzik a beteg és orvosa. Vajon örökre?...

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

ÜDÜLÉS SPORTOLÁS SZÓRAKOZÁS

KEDVEZZEN MAGÁNAK!

UTAZÁSÁT BÍZZA A SZERENCSEJÉRE!

Ha a Dr. ANDERS füzetsorozat 2., 3., 4., 5. és 6. számában található szelvényeket összegyűjti és borítékban elküldi a Rakéta Könyvkiadó kft.-nek, akkor sorsoláson értékes külföldi utazásokat nyerhet. (A borítékban kérjük a pályázó nevét, lakcímét, irányítószámát is elhelyezni.)

Nyeremények:

- ciprusi üdülés 10 napra 2 személy részére
- 1 hét siüdülés Ausztriában 2 személy részére
- szilveszter 2 személy részére
(a pontos programot később közöljük)

Az összegyűjtött szelvények beküldésének határideje:
1990. november 10.

A sorsolás idejét és helyét
a füzetsorozat 5. és 6. számában közöljük.

A nyertesek az Extra Tours Utazási Iroda vendégei lesznek.

Jó utazást kíván

a **RAKÉTA KÖNYVKIADÓ KFT.**
és az **EXTRA TOURS UTAZÁSI IRODA**

Címünk: Rakéta Könyvkiadó Kft.
Budapest, Vörösmarty tér 1.
1051

Dr. Anders
3. füzet

Zágoni Ferenc

Az utolsó ölelés

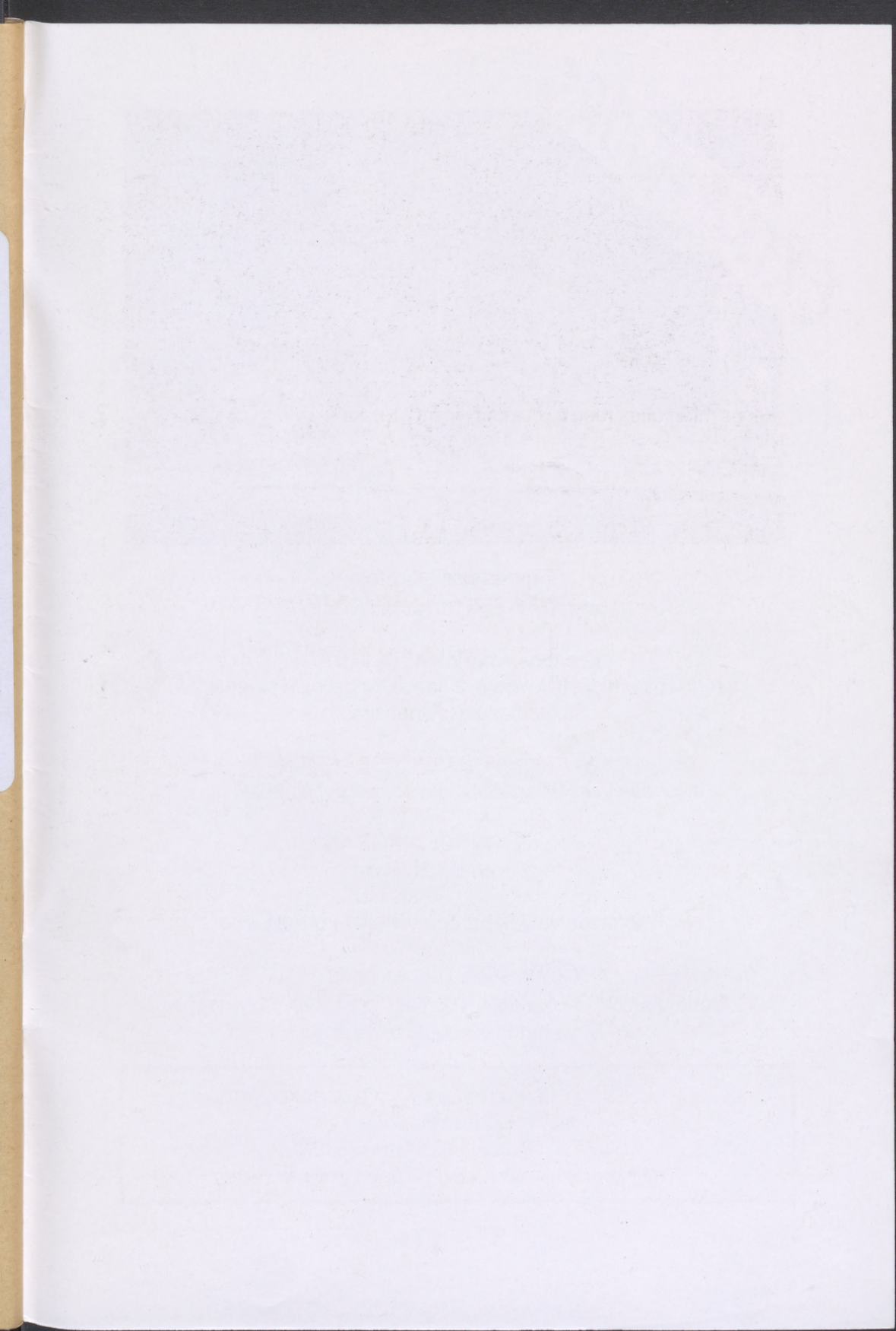
(KÉK-FÉNY sorozat)

Kik és miért ölték meg a „csirkés” Marit? Erre a kérdésre ad választ Zágoni Ferenc lebilincselően izgalmas dokumentum-összeállítása. A rendőrségi jegyzőkönyvi jelentésekből, a tanúvallomásokból, a gyanúsítottak kihallgatásairól készített főljegyzésekből azonban több más, nem kevésbé lényeges dologra is fény derül, például arra is, hogyan határozza meg korunkban egyes emberek életét, hogyan torzítja el személyiségét a látszólag könnyű pénzszerzés pusztá lehetősége, ugyanakkor a felszínre kerülnek a perifériális társadalmi lét olyan törvényszerűségei, amelyek nemcsak az áldozat, hanem gyilkosainak sorsát is eleve meghatározzák...

**A Rakéta Könyvkiadó könyvei
kaphatók a könyv- és hírlapárusoknál!**

Rakéta Könyvkiadó Kft.
Felelős kiadó Veress Mariann
Fordította Borbély Mária
Készült a Pécsi Szikra Nyomdában, 90-1190, Pécs, 1990
Felelős vezető dr. Farkas Gábor igazgató
Kiadványszám 20
ISBN 963 02 8146 5
ISSN 0865-9680

All Rights Reserved
Published under agreement with Quelle Presse Freiburg/Br
ad GPA Gerd Plessl Agentur und Verlag GmbH

3917-2

EXTRA-TOURS

Egy kis őszi előzetes
az **EXTRA-TOURS** Utazási Irodától

12 napos körút **ANATÓLIÁBAN**
a régi idők emlékeit követve, 2 napos tengerparti pihenéssel,
luxusbusszal, félpanzióval

9 nap **ÉSZAK-OLASZORSZÁGBAN**
a csodás tavak világában, luxusbusszal, félpanzióval

Sörparti **RUHOLDINGBAN**
egy hosszú hétvégén

Utazzon velünk Európa változatos tájain

EXTRA-TOURS Utazási Iroda
Budapest XIII., Pozsonyi út 23. Tel.: 1324-793, 1311-753
Nyitva tartás: naponta 8–18 óráig

ÜDÜLÉS SPORTOLÁS SZÓRAKOZÁS
KEDVEZZEN MAGÁNAK!
UTAZÁSÁT BÍZZA A SZERENCSEJÉRE!
Pályázati felhívásunkat a 63. oldalon találja meg.

33,- Ft